УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

Рік заснування 1897 №10 (120) Жовтень 2002

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА "МІСІОНЕР":

о.Василь Богдан Мендрунь, ЧСВВ. **У неділю дзвони грають:** *Духовні пісні для мішаного хору в обробці Мирона Дацка. – 64 с.*

Цією збіркою видавництво "Місіонер" продовжує серію видань української духовної музичної спадщини (перша збірка "Крехівська Мадонна" вийшла в світ у 2000 році). Але ця нова збірка повніша і однорідніша в стилістичному плані. Автором текстів Господських, Марійських, Страсних і Воскресних пісень, а також пісень до святих є о.Василь Мендрунь, ЧСВВ, а хорові обробки для них зробив львівський композитор Мирон Дацко. Видання містить ноти для кожної пісні. Ці твори стануть легкодоступними у плані виконання для церковних хорових колективів, любителів хорового співу, а також для регентів.

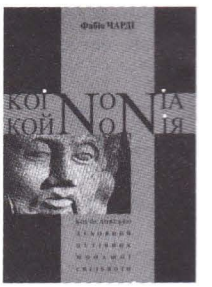

Фабіо Чарді. **Койнонія:** *Богословсько-духовний путівник монашої спільноти. – 364 с.*

Автор книги є консультором Конгрегації Інститутів богопосвяченого життя і Товариств апостольського життя та директором часопису "Єдність та харизми", що видається на семи мовах. Пропоноване видання складається з чотирьох частин: "Євангельське натхнення", "Історичний огляд", "Богословські роздуми" і "Щоденний шлях". У книзі висвітлюється історичний аспект становлення монаших інституцій переважно у Європі, порушуються богословські аспекти цих релігійних спільнот, а також питання їх щоденних викликів у сучасному світі.

"Койнонія" адресована монашеству, духовенству, студентам богослов'я і всім, хто бажає глибше пізнати чернече життя.

Передплачуйте християнський часопис "Місіонар" на 2002 і 2003 роки й щомісяця знаходитимете у Вашій поштовій скриньці доброго порадника у духовному житті!

Передплатний індекс – **23959**.

Вартість передплати:

на 1 місяць – 1 грн. 78 коп.

на 3 місяці – 5 грн. 06 коп.

на 6 місяців – 9 грн. 52 коп.

на 11 місяців – 17 грн. 12 коп.

СЛОВО РЕДАКТОРА

СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ!

Після довгого теплого літа настала золота осінь. Празник Покрову Пресвятої Богородиці домінує у першій половині цього місяця. Наш народ посвячений Пресвятій Богородиці ще з першої половини 11 ст. І в це свято на окремий спосіб згадуємо з пошаною наших славних предків, зокрема цього року відзначаємо 60-літній ювілей Української Повстанської Армії. Про це детальніше довідаєтеся зі змістовної статті о.Ігоря Царя.

"Любитимеш Господа, Бога твого, всім твоїм серцем, усією твоєю душею і всією думкою твоєю" – над цими євангельськими словами роздумує цього місяця К'яра Любіх. Користайте щодня з її змістовних думок, щоб знайти відповідь на питання: як слід нам любити Господа Бога.

Місяць жовтень – це місяць вервиці у цілому католицькому світі, про що згадуємо у місцевому намірі Апостольства молитви. Долучаймося щоденно до цієї молитви, яку так любить Мати Божа – Цариця вервиці. Також приєднаймося до всіх паломників і поспішімо на цьогорічне свято вервиці, яке відбудеться у Чернівцях. Детальну програму прощі читайте у цьому числі.

У рубриці "З життя Церкви" інформуємо наших читачів про Синод єпископів Києво-Галицької митрополії та подаємо коротке повідомлення про Туринську плащаницю, яка 28 вересня 2002 року прибула до України. Детальніший матеріал про цю християнську реліквію та про патріарха Григорія III, визначного екуменіста на Близькому Сході, який також перебував із візитом у нашому краї, читайте у наступному числі. Цього року святкували ювілеї вірні двох парафій на Жовківщині – у Боянці та Куликові, тож читайте про ці урочистості у коротких статтях.

У рубриці "З монашого життя" ділимося радісною новиною – висвяченням на священика о. диякона Андроніка Сеніва, ЧСВВ. Вміщуємо у цьому числі також розповідь про сестер Василіянок у США, цього разу ви багато довідаєтеся про діяльність їхнього контемплятивного монастиря.

Цього року минає 85 років з часу об'явлення Пречистої Діви Марії у Фатімі. Детальніше про це читайте у цікавій статті Ігоря Скленара "Фатіма: знак надії для людства". Багатьом читачам корисною у духовному житті стане стаття про телевізор архимандрита Рафаїла. Вельми цінний історичний матеріал міститься у спомини політв'язня зі Стрия Ігоря Костишина "Через терня до зірок", у яких іде мова про заслання і табірне життя кардинала Йосифа Сліпого, ісповідника віри 20 ст. Про визначного архітектора Галичини Василя Нагірного можете прочитати в обширній статті, яку підготувала Віра Арів.

Незвичайне покликання до монашого життя було в одного юнака. Ця тема стала провідною у розповіді о. Мелетія Батога, ЧСВВ.

Дітям повчальним стане оповідання про Івася, який не хотів іти Божими стежечками. Але ви, наші наймолодші читачі, так не робіть, а поступайте згідно зі своїм сумлінням і заповідями Божими. Напевно, цікавою для вас також буде і телепередача на 12 каналі Львівського телебачення "З днем Ангела" (щонеділі о 17 год.).

В останню неділю жовтня святкуємо празник Христа Царя. Про зміст цього празника довідаєтеся з богословської статті, а уривки з Богослужень на звороті обкладинки стануть у нагоді для літургійної прослави Христа Царя.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

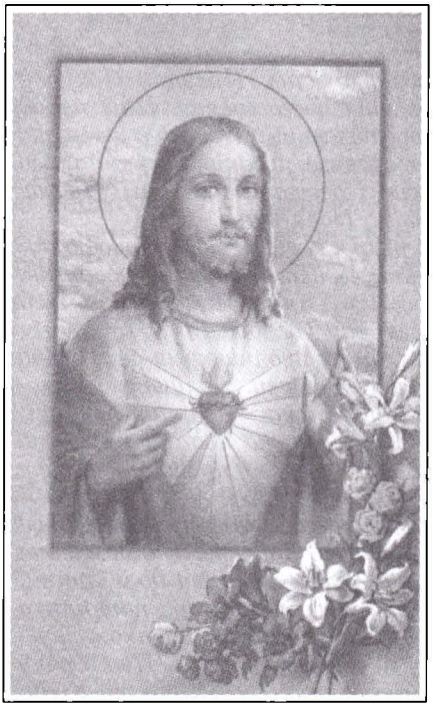

Ось серце, що так дуже полюбило нас...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЖОВТЕНЬ:

(Поблагословлене Святішим Отцем)

Загальний: ЩОБ ПАРАФІЯЛЬНІ ГРОМАДИ МОЛИТВОЮ ПІДТРИМУВАЛИ КАТЕХИТІВ І СПІВПРАЦЮВАЛИ З НИМИ З МЕТОЮ УСПІШНОГО ПОШИРЮВАННЯ НОВОЇ ЄВАНГЕЛІЗАЦІЇ.

Уже тривалий час свята Церква наголошує на важливому завданні мирян у поширенні євангелізації у сучасному світі. Це завдання виконують катехити, тобто чоловіки і жінки, підготовані відповідними катехитичними курсами, а навіть і богословськими студіями. Вони успішно і жертвенно проводять як катехизацію при церквах, так і різні види євангелізації у суспільстві.

Існує суттєва різниця між катехизацією і євангелізацією. Катехизація – це повторення і вивчення найважливіших засад християнської віри окремими віковими категоріями людей, наприклад, дітьми, молоддю, дорослими.

Євангелізація – це не тільки вивчення, але й намагання переконати і заохотити людей до практикування євангельських засад у щоденному житті. Це глибока християнізація суспільства, яке повинне дихати духом Євангелія, духом християнства.

Чому євангелізація називається новою? Багато країн світу є християнськими, однак, люди не намагаються практикувати євангельські засади. На це є різні причини, приміром, у нашому суспільстві причиною стало тривале панування безбожницького режиму. Тому не тільки в нас в Україні чи у країнах СНД, але й у цілому світі необхідно прагнути з новим запалом поширювати, поглиблювати і практикувати засади Євангелія, благовісті Христової, щоб любов до Бога і ближнього посідала перше місце у щоденній практиці.

Молімося, щоб не лише члени нашого товариства, але й парафіяни всіх парохій світу підтримували своєю молитвою катехитів, які мають нелегке завдання катехизації християн і нової євангелізації суспільства.

Місійний: ЩОБ МІСІОНЕРИ, СВЯЩЕНИКИ, БОГОПОСВЯЧЕНІ ОСОБИ І МИРЯНИ ВІДВАЖНО ЗВІЩАЛИ БІДНИМ ЛЮБОВ ІСУСА ХРИСТА.

Більшістю населення цього світу є бідні, і саме їм слід звіщати благовість Божу. Не випадково Ісус Христос у Своїй нагірній проповіді у першому блаженстві звернувся до вбогих, тобто тих, які не хочуть збагачуватися, але залишатися убогими у духовному вимірі ціле життя, не прив'язуватися до матеріальних дібр, які проминають.

Завдання місіонерів, якими можуть бути священики, монахи, монахині, а також і миряни, завжди наголошувати вбогим, що до Бога будуть близькими не тим, що нічого не мають, але тим, що не прагнуть матеріальні добра поставити за основну мету життя, але лише як засіб виконати своє покликання у цьому світі.

Цю благовість найлегше донести на практиці, тобто проявляючи до вбогих справжню любов, яка не зосереджується тільки на тому, щоб нагодувати чи одягнути бідних. Це лише є один із проявів любові. Але щоб їх духовно зодягнути, треба навчити жити не в ненависті чи заздрості до багатих, а в духовному збагаченні завдяки своїй матеріальній убогості.

Християнським місіонерам у багатьох країнах світу треба багато відваги, щоби голосити засади християнської моралі і євангельської науки, яка вчить дотримуватися Божих заповідей любові до Бога і ближнього.

Молімося, щоби всі місіонери сповнилися таким духом Божим, просякнутим любов'ю до Бога і ближнього, і набиралися більшої відваги й авторитету в голошенні Божого слова.

Місцевий: ЩОБ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ ЧЕРЕЗ МОЛИТВУ НА ВЕРВИЦІ ТІСНІШЕ ЗЛУЧИЛИСЯ З ПРЕСВЯТОЮ БОГОРОДИЦЕЮ, ЯК ІЗ СПІВВІДКУПИТЕЛЬКОЮ ЛЮДСЬКОГО РОДУ.

Місяць жовтень у цілому католицькому світі є місяцем вервиці. Почитателі Пресвятої Богородиці в окремий спосіб об'єднуються в молитві на вервиці. Нам здається, що вервиця постійно прославляє Матір Божу, однак, вона прославляє Ісуса Христа і виявляє подяку Богові за Його діло спасіння.

Вервиця нас усіх тісніше злучує з нашою Небесною Матір'ю, яка з вервицею у руках неодноразово об'являлася людям, зокрема у Фатімі та Люрді. Мати

Божа під час своїх об'явлень закликала до молитви на вервиці за навернення грішників і об'єднання усього світу. Учителі Церкви неодноразово наголошували і надавали Пресвятій Богородиці титул співвідкупительки людського роду. Господь є єдиним Відкупителем і Спасителем цього світу, але Матір Божа найкраще з усіх людей уміла брати участь у співпраці і співдіяла у справі відкуплення людей.

Злучімося у молитві, щоб християни України усвідомили, що вервиця не є чимось чужим і шкідливим для нас, а, навпаки, є могутньою зброєю проти зла і диявола, здатною усіх нас злучити і наблизити до Бога.

Покровитель на жовтень – св. Євтимій, 28.10 (15.10)

Св. Євтимій Новий походив з Малої Азії. Під час св. Хрещення отримав ім'я Микита. Після смерті батька його виховували мати і дві сестри. Дуже скоро вступив у подружній стан, мав навіть дочку. Однак незабаром він покинув сім'ю і вступив до чернечої лаври на горі Олімп (у той час було дозволено покидати подружжя і вступати в монастир – прим. ред.). Там він постригся в чернці й отримав чернече ім'я Євтимій. Будучи монахом, він зробив неабиякий поступ у чеснотах і святості.

Через якийсь час Євтимій покинув гору Олімп і перейшов на гору Атос, де три роки провадив дуже суворе життя: багато постив, рідко виходив зі своєї келії, мало говорив. Після того він перейшов до Солуня, де якийсь час жив на стовпі, звідки проповідував людям Боже слово та виганяв з навіжених злих духів. Повернувся Євтимій на гору Атос уже дияконом. Пізніше на околиці Солуня відбудував монастир і церкву св. Андрія. Збудував також декілька келій, у яких незабаром проживали побожні чернці. Упродовж 14 років Євтимій був їхнім настоятелем.

У той час він відвідав рідні сторони і звідти привів зі собою гурт юнаків і дівчат, які бажали посвятитися на службу Богові в чернечому стані. З ними прибула також його рідна сестра Епіфанія. Невдовзі Євтимій збудував також жіночий монастир, призначивши настоятелькою в ньому свою сестру, яка з того часу почала називатися Євтимія. Коли обидва монастирі були вже добре впорядковані, Євтимій передав їх солунському митрополитові, а сам повернувся на гору Атос, де проживав на самоті. Відчувши, що надходить кінець його життя, він перейшов на пустельний острів, де проживав у повній злуці з Богом протягом п'яти місяців. У 886 році спочив у Бозі, а його нетлінні святі мощі перенесли згодом до Солуня.

Св. Євтимій отримав назву Новий, щоб можна було відрізняти його від св. Євтимія Великого.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИСТОПАД:

Загальний: ЩОБ ВДІВЦІ І ВДОВИЦІ, ЯКІ ЧАСТО ПЕРЕЖИВАЮТЬ БІЛЬ САМОТНОСТІ, ЗНАЙШЛИ ПОЛЕГШЕННЯ І ПІДТРИМКУ В ХРИСТИЯНСЬКІЙ ГРОМАДІ.

Місійний: ЩОБ ХРИСТИЯНИ ОХОЧЕ БРАЛИ АКТИВНУ УЧАСТЬ У ГОЛОШЕННІ ЄВАНГЕЛІЯ ЧЕРЕЗ ЗАСОБИ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ.

Місцевий: ЩОБ ПРАЦЕДАВЦІ В УКРАЇНІ ШАНУВАЛИ КОЖНУ ЛЮДИНУ, ЯК ОСОБИСТІСТЬ.

Покровитель на листопад – блаж. Йосафата Гордашевська, 20.11 (7.11)

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Люби Господа, Бога твого, всім твоїм серцем, усією твоєю душею і всією думкою твоєю" (Мт 22, 37).

Улюбленою темою диспутів на зібраннях рабінів у час земного життя Ісуса Христа було питання: котра заповідь є найголовнішою серед численних заповідей у Святому Письмі. Ісус, Якого вважали вчителем, не відмовляється відповісти на запитання, яке Йому поставили: "Яка найбільша заповідь у законі?". Він відповідає в оригінальний спосіб, поєднуючи любов до Бога з любов'ю до ближнього. Його учні ніколи не можуть розділити ці дві любові, подібно як у дереві не можна відділити коріння від крони. Чим більше вони люблять Бога, тим більше виявляють свою любов до братів і сестер; чим дужче люблять братів і сестер, тим глибшою стає їхня любов до Бога.

Ісус знає краще від будь-кого іншого, ким насправді є Бог, Котрого ми повинні любити, і знає, як Його слід любити: Його Отець є нашим Отцем, Його Бог – нашим Богом (пор. Ів 20, 17). Він є Богом, Який любить кожного з нас особисто; любить мене, любить тебе: Він є моїм Богом, твоїм Богом ("Люби Господа, Бога твого...").

І ми можемо любити Його, тому що Він полюбив нас першим: любов, яка є для нас заповіддю, стає нашою відповіддю на Любов. Можемо звернутися до Нього з такими ж щирістю і довірою, які Ісус мав тоді, коли кликав до Нього: Авва, Отче! І ми, подібно до Ісуса, можемо часто говорити з Ним, виливаючи Йому всі наші потреби, бажання, плани, виявляючи Йому нашу неподільну любов.

Також ми можемо з нетерпінням очікувати тої хвилини, коли тісно злучимося з Ним у молитві, яка є діалогом, сопричастям, творячи нерозривні й тісні приятельські стосунки. У ті хвилини ми здатні розпалити нашу любов, адорувати Його більше, ніж сотворіння спроможне, прославляти Його, присутнього на будь-якому місці у Всесвіті, хвалити Його у наших серцях або утаєнного в кивотах, зустрічати там, де ми є: у кімнаті, на роботі, у товаристві інших...

"Люби Господа, Бога твого, всім твоїм серцем, усією твоєю душею і всією думкою твоєю" (Мт 22, 37).

Ісус нас навчає ще іншого способу, як любити Бога. Для Ісуса любити означає виконувати волю Отця, віддаючи Йому для цього повністю Свій розум, Своє серце, Свою силу і навіть саме життя: Він повністю погодився з планом Отця стосовно Нього. Ісус представлений у Євангелії завжди і цілковито оберненим обличчям до Отця, завжди в Отцеві. Він завжди звіщав те, що чув від Отця, готовий сповнити тільки те, що Отець Йому заповів вчинити.

І від нас Він вимагає того ж: любити означає виконувати волю Любленого, не наполовину, а цілим нашим єством: "усім твоїм серцем, усією твоєю душею і всією думкою твоєю". Бо любов – це непросте почуття. "Чому ви Мене звете: Господи, Господи, а не робите, що Я говорю?" (Лк 6, 46), – запитує Ісус тих, які люблять тільки на словах.

"Люби Господа, Бога твого, всім твоїм серцем, усією твоєю душею і всією думкою твоєю" (Мт 22, 37).

Як втілити в життя цю заповідь Ісуса Христа? Насамперед зрощувати синівське ставлення до Отця і виконувати Його волю. Наше ставлення до Бога, подібно до того, яке мав Ісус, полягатиме в тому, щоб завжди бути зверненим обличчям до Отця, слухати Його проникливо та з послухом, сповняючи Божу волю і нічого більше.

Від нас вимагається найбільшої радикальності, бо Богові неможливо дати менше, ніж усе: ціле серце, цілу душу, цілий розум. Це означає робити добро у повноті у тих ділянках життя, у яких Він сам вимагає від нас його чинити.

Для того, щоб ототожнити свою волю з Божою, часто необхідно цілковито зректися першої, тобто власної волі. Слід жертвувати все те, що плануємо у нашому серці й у наших проектах стосовно нашого майбутнього. Це можуть бути якісь ідеї, почуття, думки, бажання, спомини, особи...

І ось саме цього від усіх нас вимагається у теперішній хвилині. Говорити, телефонувати, слухати, допомагати, навчатися, молитися, їсти, спати, сповняючи Його волю без зволікання. Виконувати всі дії сумлінно, досконало, з усього серця, цілою душею і думкою. Мати любов як єдину рушійну силу кожної нашої дії, щоб могти сказати у кожній хвилині дня: "Так, Боже мій, у цьому ділі я Тебе любив цілим серцем і цілим моїм єством". Тільки у цьому випадку зможемо сказати, що любимо Бога, бо віддаємо борг любові Йому за те, що Він є Любов'ю до нас.

"Люби Господа, Бога твого, всім твоїм серцем, усією твоєю душею і всією думкою твоєю" (Мт 22, 37).

Для того, щоб привести в діло це "слово життя", буде корисно час від часу зробити самоаналіз, тобто іспит сумління, щоби побачити, що Бог є справді на першому місці в нашій душі.

Отож, що маємо робити цього місяця? Ми повинні наново обрати Бога за єдиний свій ідеал, бо Він є єдиною цінністю у нашому житті, поставити Його знову на перше місце, жити у теперішній хвилині досконало і згідно з Його волею. Ми повинні змогти з усією щирістю сказати: "Мій Бог і все моє, люблю Тебе, я увесь Твій, Ти Бог, мій Бог, наш Бог безконечної любові".

К'яра ЛЮБІХ

Переклад з італійської мови о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ

НЕМОЖЛИВЕ В ЛЮДЕЙ – МОЖЛИВЕ В БОГА

Три роки тому поставили мені діагноз: великоклітинна неходжкінська лімфома високоступеневої злоякісності на горлі (рак важкої форми). Двохрічне інтенсивне лікування в онкологічній лікарні нічого не дало. Хірургічне втручання у медінституті ще погіршило стан мого здоров'я. Я відбув шість комплексів хіміотерапії і 28 сеансів променевої терапії, але це не допомогло. Одна старша лікарка сказала, що при такій хворобі може допомогти один Бог.

Після довгих молитов наді мною о. Василь Вороновський, Студійського Уставу, уділив мені св.Тайну Оливопомазання. Лікарі дуже здивувалися тому, що злоякісна пухлина зникла, запитували мене, в кого я лікувався і якими засобами.

Я безмежно вдячний за зцілення від важкої невиліковної недуги Господу Богу, Матері Божій і небесним заступникам за опіку, а також о. Василю Вороновському за його ревні молитви.

о. Ігор ЛАЗОРКО,

с. Верин Миколаївського р-ну Львівської обл.

Програма IX Міжнародної прощі вервиці у Чернівцях 12-13 жовтня 2002 року

СУБОТА, 12 ЖОВТНЯ

11.00-17.00 – конференція на тему "Християнство в Україні у 20 і 21 століттях" (Вірменська церква – зал органної музики, вул. Українська. Вхід за запрошеннями).

ДИТЯЧА ПРОГРАМА

Театральна площа

12.00-16.00 – катехитична праця з дітьми (в групах). Співана вервиця (радісні таїнства). Св. Літургія для дітей. Післяобідня перекуска.

МОЛОДІЖНА ПРОГРАМА

Театральна площа

17.00 – братання молоді. Знайомство між учасниками молодіжних груп із Чернівців, Івано-Франківська, Львова, Тернополя тощо, а також з Білорусії, Литви, Румунії, Македонії, Боснії та Сербії.

ЗАГАЛЬНА ПРОГРАМА

Собор Успіння Пресвятої Богородиці (вул. Руська, 28)

11.00-18.00 – перед чудотворною іконою Матері Божої Чернівецької відправлятимуться акафісти і молебні, а також відбудеться молитва на вервиці.

11.00 – до неділі, 08.00 – доступ до чудотворної ікони Матері Божої Чернівецької для вшанування поцілунком віри.

18.00 – до неділі, 06.00 – нічні чування та можливість приступити до св. Сповіді.

Театральна площа

18.00 – співана вервиця (страсні таїнства).

19.00 – Архиєрейська св. Літургія.

21.00 – акафіст до Пресвятої Богородиці.

22.00 – братання християнських народів. Запалення вогню миру. Молитовне звернення народів – українців (також з Боснії та Сербії), румунів, євреїв, австрійців, німців, македонців, хорватів, литовців, естонців, білорусів та росіян *(Молитва "Отче наш" рідною мовою)*. 23.30 – процесія зі свічками та факелами вулицями міста до міського парку ім. Т. Шевченка.

НЕДІЛЯ, 13 ЖОВТНЯ

МОЛОДІЖНА ПРОГРАМА

00.00-03.00 – нічні чування на тему євангельського уривка (Мт 26, 40). Розваги, співи, духовний концерт у Міському літньому театрі.

ЗАГАЛЬНА ПРОГРАМА

06.00 – Велика Утреня у соборі Успіння Пресвятої Богородиці.

07.00 – св. Літургія, яку відправлятимуть священики, котрі протягом дня будуть сповідати.

08.30 – винесення чудотворної ікони Матері Божої Чернівецької на Театральну площу. Хресний хід із хоругвами через місто за участю всіх громад, які прибули на прощу.

09.15 – співана вервиця (славні таїнства).

10.00 – Архиєрейська св. Літургія, яку очолить Коломийсько-Чернівецький єпарх Кир Павло Василик. Віднова посвяти Непорочному Серцю Марії.

Кінцеве слово п. Йозефа-Марії де Вольфа, голови Місійного згромадження свв.Кирила і Методія, організатора прощі.

Інформація для прочан: при в'їзді до Чернівців будуть працювати інформаційні пункти, у який можете отримати інформаційні матеріали. Ті прочани, які не поїдуть автобусами чи іншими видами транспорту, можуть із пересадками доїхати до місця проведення прощі такими електропоїздами: Львів-Моршин, Моршин-Івано-Франківськ, Івано-Франківськ-Чернівці.

За матеріалами оргкомітету

ХРИСТОС – ЦАР НЕБА І ЗЕМЛІ

Хоча празник Христа Царя встановлено в нашій Церкві відносно недавно – у 19 ст., а деякі Церкви його і не мають, все ж таки свята Церква в усі часи вважала і почитала Ісуса Христа, як Царя Всесвіту.

Вибраний народ ізраїльський самого Бога вважав своїм Царем. Щойно за часів пророка Самуїла, дещо більше як тисячу років перед Ісусом Христом, дійшли ізраїльтяни до переконання, що їм все ж таки потрібно мати і на землі царя, але вони вважали його ніким іншим, як заступником Бога на землі. Цар Давид зумів об'єднати це служіння царя із синівським служінням Богові, тому і названо його у Святому Писанні сином Божим.

Пророки, зокрема у часи занепаду ізраїльського царства, звіщали прихід нащадка Давида, який відновить царство Боже на землі і якого всі називали Месією. Пророк Ісая каже, що називатиметься він Еммануїлом, що означає "З нами Бог".

Ісус Христос не народився у царських палатах, але походженням був із царського, тобто Давидового роду. На Ньому здійснилися всі старозавітні пророцтва. Хоч Він і народився в убогій стаєнці, та Йому прийшли віддати поклін царі зі Сходу. Це послужило Святим Отцям Церкви добачати провидіння Боже в тому, що Христос вже в убогих яслах був Царем царів. І хоча Він не хвалився Своїм царським походженням, однак, не приховував Своєї царської, тобто всемогутньої влади. Зауважували це навіть Його недруги, які відзначали, що Він навчає як повновладний.

Ісус не противився поділу на Царство небесне і царство цього світу. Учням Своїм він виразно сказав: "Я вибрав вас від світу, ось тому ненавидить вас світ" (Ів 15, 19). А Пилатові на його виразне запитання: "То ти цар?" (Ів 18, 37), – не заперечив, але уточнив, що Царство Його не від цього світу, бо воно основане на істині. Тим часом царство цього світу, у якому князем є диявол і його прибічники, основане на брехні, обмані, пануванні людини над людиною.

Ісус ніколи не зазіхав на владу Ірода чи римського імператора, кажучи: "Віддайте кесареві, що кесареве, а Богові – що Боже" (Мк 12, 17). Коли після чудесного помноження хлібів люди хотіли зробити Його царем, Він сховався від них. Навіть ті, що не вірили і насміхалися з Нього, визнавали Його царем, а на хресті було написано: "Ісус Назарянин Цар Юдейський" (Ів 19, 19).

Як не дивно, ніхто з тих, кому Він своєю царською, Божою владою допоміг під час Свого земного життя видужати чудесном способом чи побачити численні чуда, не називав Його царем, а розбійник на хресті визнає Його, як Царя: "Згадай про мене, як прийдеш у Своє Царство" (Лк 23, 42).

Воскресіння Христа було тріумфальним визнанням Його влади, Його царювання і панування навіть над самою смертю. Він – Цар неба і землі, і таким Він виявиться у день другого Свого славного приходу, коли судитиме живих і мертвих. Тож поклонімося Христу Богу, Царю нашому, і дозвольмо, щоб Його закон любові завжди панував у наших серцях.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

НА СИНОДІ ЄПИСКОПІВ УГКЦ

9-10 вересня 2002 року в м. Трускавці, у приміщенні єпархіального управління Самбірсько-Дрогобицької єпархії УГКЦ відбулась Шістнадцята сесія Синоду єпископів Києво-Галицької митрополії УГКЦ. На ній були присутні всі владики, які згідно з вимогами канонічного права зобов'язані брати участь у синодальних нарадах.

На цій сесії було розглянено і вирішено низку важливих душпастирських питань, зокрема: про прийняття Протоколу канонічно-душпастирської співбесіди перед уділенням св.Тайни Подружжя та узгодженість його з чинним українським законодавством; про вшанування в усіх єпархіях Києво-Галицької митрополії УГКЦ пам'яті жертв голодомору 1932–1933 років; про покращення взаємостосунків з римо-католиками як в Україні, так і за її межами; про затвердження програми святкування "Року Родини 2003" тощо.

Особливу увагу було приділено прочанським питанням. Вирішено створити при Митрополичій курії посаду координатора у справах релігійно-культурних прощ та призначити в кожній єпархії відповідального за такий вид діяльності, а також перевірити у єпархіях стан відпустових місць.

Секретаріат Синоду єпископів
Києво-Галицької Митрополії УГКЦ

ТУРИНСЬКА ПЛАЩАНИЦЯ В УКРАЇНІ

Туринська плащаниця – реліквія, яка багато століть не залишає байдужими як віруючих, так і невіруючих. У 1898 році археолог і фотограф-аматор Секондо Піа сфотографував плащаницю, а після проявлення негативу побачив фотографічний портрет Христа Спасителя. Саме від того часу розпочалося наукове дослідження плащаниці, було проведено багато різнопланових досліджень. Між науковцями дотепер проводяться жваві дискусії і ще не досягнено порозуміння. Але Божий люд, не чекаючи на остаточні результати, приходить помолитися до цієї реліквії. Для того, щоб забезпечити доступ до плащаниці якомога більшій кількості людей, зроблено копії, адже оригінал не можна вивозити за межі Турину (Італія). Найновіша сьома копія плащаниці з 28 вересня 2002 року перебуває в Україні, про що детальніше читайте у наступному числі.

Нагадуємо, що унікальність цієї фотокопії полягає в тому, що вона виконана в кольоровій гамі, яка повністю відповідає оригіналові. Розмір фотокопії також збігається з розміром оригіналу. Цю копію виготовив для християн Білорусі Синдонологічний туринський центр, який займається дослідженням Туринської плащаниці.

Копія плащаниці, що прибула до Мінська 3 травня 2002 року, була освячена в Турині 28 квітня 2002 року і є найдосконалішою від усіх попередніх копій. У мить приземлення літака на Мінському летовищі заграли сурми. Це було знаком особливої поваги до реліквії. Копію супроводжували архимандрит Гаєк, професор-синдонолог Еммануела Марінеллі, а також представники італійських ЗМІ. З летовища плащаницю хресним ходом принесли до костела свв. Симона і Єлени, де у головному вівтарі її було виставлено для вшанування вірними.

За повідомленням прес-секретаря Глави УГКЦ
о. Ігоря ЯЦІВА

ЮВІЛЕЙ ПАРАФІЇ У БОЯНЦІ

22 серпня 1992 року відбулося посвячення каплиці і цілої парафіяльної спільноти с. Боянець Жовківського району на Львівщині Непорочному Серцю Марії. У ніч з 21 на 22 серпня тут щороку відбуваються цілодобові чування, на які з'їжджається чимало вірних з сусідніх сіл і віддалених парафій. Цього дня парафіяни також дякують Богові за врожай, приносять в дари перші снопи збіжжя.

Цього року вірні с. Боянець святкували ювілей – 10-ліття посвячення парохії Непорочному Серцю Марії. На свято з'їхалося майже дві тисячі людей. Вірні співали акафіст до Пресвятої Богородиці, а 29 священиків УГКЦ та РКЦ відправляли Богослужіння та сповідали. Чування проводив о. Петро Криницький, парох с. Усть-Чорна (Тячівський р-н Закарпатської обл.). З ним була група молоді й сестри Служебниці Христофора та Арсенія з Усть-Чорної. До села також приїхали члени молодіжних груп зі Львова (зокрема з "Містичної троянди", що при церкві св. Андрія), Купичволі, Туринки, Жовкви, Великих Мостів тощо, які разом зі своїми духовними провідниками брали участь у нічних чуваннях.

21 серпня о 19 годині розпочалася Хресна дорога, а згодом Служба Божа і молитва на вервиці. Процесія пройшла зі свічками до фігури Матері Божої у центрі села. Опівночі розпочалася цілонічна адорація Найсвятіших Тайн, яка закінчилася о 5 годині ранку молитвою про заступництво Непорочного Серця Марії. Після молитви усі священики благословили вірних.

Вранці 22 серпня була відслужена Служба Божа для хворих і немічних, а згодом молебень до Пресвятої Богородиці. Після урочистої св. Літургії, під час якої до св. Причастя приступило більше півтора тисячі осіб, відбулася євхаристійна процесія, яка стала кульмінацією святкування. За ніч і день у Боянці причастилося майже три тисячі вірних.

о. Володимир ВАЛЕВСЬКИЙ,
парох української греко-католицької церкви у с. Боянець

ЦЕРКВІ УСПІННЯ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ В КУЛИКОВІ – 100 РОКІВ

Парафіяни Куликова, що на Жовківщині, нещодавно урочисто й святково відзначили столітній ювілей церкви Успіння Пресвятої Богородиці. З цієї нагоди у Куликові відслужив Архиєрейську Службу Божу єпископ Сокальський Кир Михаїл Колтун, ЧНІ. Владика привітав усіх парафіян з цим ювілеєм та підкреслив велику роль цієї святині у релігійно-національному житті.

На цю урочистість місцевий парох о. Олександр Гатин-Лозинський запросив чимало священиків, які співслужили з Преосвященним Кир Михаїлом, а також гостей та вихідців із Куликова. Прибув на це святкування і екс-міністр культури, відомий актор Богдан Ступка.

Найдавнішою згадкою про церкву Успіння Пресвятої Богородиці є факт посвячення наріжного каменя у 1898 році. Храм був збудований за проектом відомого архітектора Сильвестра Гавришкевича в 1901 році, однак, на фронтоні церкви над вхідними дверима міститься дата 1902 рік. Проект іконостасу для храму виконав Петро Герасимович. У 1926–1927 роках церкву розписали українські художники Павло Ковжун, Михайло Осінчук та Едвард Козак. У повоєнні роки храм було відремонтовано, оскільки в 1944 році її було підпалено. Сьогодні розпочато будівництво дзвіниці та закуплено три дзвони за кошти меценатів.

Мар'ян ЛОЗИНСЬКИЙ

НОВОЇЄРЕЙ З КАЗАХСТАНУ

1 вересня цього року у м. Чорткові Тернопільської області на священика був висвячений владикою Іринеєм Біликом, ЧСВВ о. диякон Андронік Сенів, ЧСВВ, а служіння протодиякона під час свячення виконував о. Протоігумен Йосиф Будай, ЧСВВ.

Отець Андронік Андрій Сенів, ЧСВВ народився 10 квітня 1958 року в м. Караганда (Казахстан). Має батьків і двох сестер, які проживають у с. Ванів на Львівщині. Неповну середню освіту здобув у 1973 році. Вступив до Карагандинського культурно-освітнього училища, де навчався до 1977 року. Разом з батьками повернувся в Україну. Відбув військову службу.

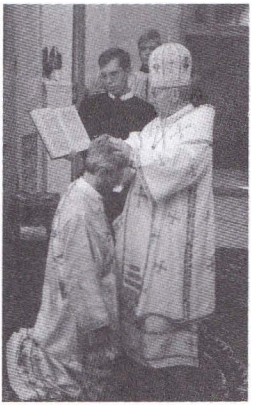

До новіціяту отців Василіян у Крехові вступив 9 вересня 1993 року. Перші тимчасові обіти склав 27 вересня 1995 року, а вічні – 19 серпня 2000 року. Навчався в Інституті філософсько-богословських студій у Золочеві, а у 1997–1999 роках – у Перемишлі (Польща). На диякона висвячений владикою Софроном Дмитерком, ЧСВВ 24 червня 2002 року.

Редакція часопису "Місіонар" бажає новоєрею Василіянського Чину Андроніку Андрію Сеніву щедрих Божих ласк!

МІСІЙНА СТАНИЦЯ ОТЦІВ ВАСИЛІЯН У ЗВАНІВЦІ

Село Званівка Артемівського району на Донеччині розкинулося на рівнині за 100 км на північ від шахтарської столиці. У Званівку та два навколишні села – Роздолівка і Верхньокам'янське – переселили під час сумнозвісної акції "Вісла" українців з сіл, які тепер знаходяться на території Польщі. Зі згаданих вище трьох сіл є покликання до богопосвяченого життя – о. Доротей Стиранець, ЧСВВ, бр. Дам'ян Петрейко, ЧСВВ і с. Наталія Стиранець, ЧСВВ.

З першими проблисками відродження УГКЦ жителі цих сіл запросили греко-католицьких священиків з Галичини і зареєстрували три громади. Отці Василіяни скерували у той край місіонера о. Мирона Семківа, ЧСВВ, який жив у хаті добрих католиків. Невдовзі йому прибув на допомогу єпархіальний священик Микола Крецул.

З 1995 року в с. Званівка, більше як половина жителів якої є грекокатоликами, засновано парафію Пресвятого Серця Христового і збудовано невеличку дерев'яну церковцю, яка згодом згоріла. Пізніше поряд з нею спорудили велику мурована церкву Пресвятого Серця Христового з двома куполами. Цього року розпочинається будівництво василіянського монастиря, який примикатиме до церкви.

З літа 2001 року замість о. Мирона Семківа, ЧСВВ у Званівці виконує душпастирське служіння о. Софрон Попадюк, ЧСВВ, а допомагають йому два брати Василіяни. Вони живуть у дуже важких умовах – настоятель у підвальних приміщеннях церкви, а брати – у захристії.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

ВАСИЛІЯНСЬКИЙ ЧИН СЬОГОДНІ: СЕСТРИ ВАСИЛІЯНКИ (10)

КОНТЕМПЛЯТИВНИЙ МОНАСТИР ПРЕСВЯТОГО СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО У США

Як ми вже писали у нашому часописі (ч. 7, 2002 р., с. 218), після реформи в 1951 році сестри Василіянки мають право засновувати декілька контемплятивних монастирів у кожній країні.

Контемплятивний монастир сестер Василіянок у США заснований 8 вересня 1958 року і посвячений Пресвятому Серцю Христовому. Він знаходився у кварталі Асторія міста Нью-Йорка. З 1992 року контемплятивні сестри Василіянського Чину переїхали до містечка Мідделтаун у штаті Нью-Йорк.

На світлині: контемплятивний монастир сестер Василіянок у Мідделтауні.

Згідно з уставом контемплятивні сестри Василіянки намагаються осягнути таку мету: святість життя шляхом досконалої любові до Бога і ближнього, постійного самозречення, дотримування трьох євангельських рад – чистоти, убогості й послуху, набування різних чеснот, зокрема покори, терпеливості й поміркованості.

З монастиря сестри Василіянки виходять тільки у разі великої необхідності. Джерелами матеріального утримання сестер є шиття риз та інші види ручної праці, а також пожертви вірних на знак вдячності за їхню щиру молитву за нашу Церкву і увесь світ. Сестри можуть розвивати свої таланти і займатись різною працею відповідно до своїх здібностей. Контемплятивні сестри Василіянки проводять життя переважно у мовчанні, взаємослужінні, постійній молитві й адорації Євхаристійного Ісуса.

У контемплятивному монастирі Пресвятого Серця Христового нині проживають п'ять сестер. Настоятелькою є с. Бернадета Решетило, ЧСВВ. На жаль, вже понад 30 років ця вітка сестер Василіянок у США не має покликань. Молімося, щоби до цього прекрасного служіння Богові долучилися молоді сестри українського походження як з американського, так і з інших континентів.

Усі, які бажають детальніше довідатися про контемплятивних сестер Василіянок у США, і ті, які відчувають поклик до такого способу богопосвяченого життя, можуть писати за адресою:

Sisters of St. Basil the Great
Sacred Heart Monastery 209
Keasel Road Middletown, NY
10940 USA.

За матеріалом с. Юріянни СНІГУР, ЧСВВ

НА ПОКРОВУ – 60-літній ЮВІЛЕЙ УПА

"Справу Церкви від національних первнів неможливо відділити. Так було століттями, так є і тепер. Хто є українцем-християнином, той є теж українським патріотом" (Патріарх Йосиф Сліпий).

У цю пору, коли наша українська земля зодягається в жовті ризи осені, ми святкуємо празник Покрову Пресвятої Богородиці.

У 1037 році князь Ярослав Мудрий посвятив Україну під Покров Матері Божої. Славні козаки-запорожці збудували на Хортиці величаву церкву з дев'ятьма куполами і посвятили Покрову Матері Божої. Січові Стрільці теж посвятили себе під Покров Богородиці, а Організація Українських Націоналістів під проводом славетного Степана Бандери створила на Покрову 14 жовтня 1942 року Українську Повстанську Армію (УПА).

З великим піднесенням святкуємо сьогодні її 60-літній ювілей. Мабуть, у жодній армії світу не було тієї жертовності та високої організованості, що їх проявили воїни УПА. Знаменитий французький президент генерал де Голь сказав: "Якби я мав таку армію, яку має ОУН, німецький чобіт не потоптав би французької землі".

"Любов до Бога і Батьківщини – це дві найбільші любові кожної благородної душі" (папа Пій XII). "Ніхто неспроможен любити більше, ніж тоді, коли він за своїх друзів своє життя віддає" (Ів 15, 13). Воїни УПА героїчно захищали свою землю від німецького фашизму, московського комунізму і польських окупантів. Загарбники, які з мечем прийшли на нашу землю, від меча і гинули.

22 червня 1944 року Берія і Жуков підписали план про вивезення з рідних земель усіх українців, тобто хотіли цілковито знищити Україну. І тут воїни УПА дали таку відсіч варварам, що після неї більшовики не тільки українців, а й всіх тих, хто був проти радянської влади, ще довгі роки називали бандерівцями. Неймовірно (але факт), що до середини 50-х років УПА чинила збройний опір найбільшому тирану в історії людства – комунізму, в той час, як інші народи вже давно капітулювали перед ним.

У с. Устя на Івано-Франківщині проживає керівник повстання у Норильську, колишній політв'язень Євген Грицяк. У с. Сокільники на околиці Львова живе Іван Кривуцький, який морально готував людей до повстання і був взірцем Українця для багатьох. Недавно вийшли друком дві його безцінні книги "Де срібнолентий Сян пливе" і "За полярним колом". Не один раз Пресвята Богородиця рятувала їх від смерті і дала змогу дожити до проголошення незалежності України.

У цей день 60-ліття УПА подякуймо Богові за нашу рідну Україну. Це велика честь – бути Українцем, яка зобов'язує згоріти з любові до Бога і Батьківщини, як це зробили Тарас Шевченко, Леся Українка, Євген Коновалець, Степан Бандера, Роман Шухевич, Митрополит Андрей Шептицький, кардинал Йосиф Сліпий і мільйони інших славних людей. Помолімося до українських мучеників-героїв за кращу долю України, а до Матері Божої, щоби берегла нас під своїм Покровом і провадила святою дорогою до небесної Батьківщини.

о. Ігор ЦАР

ЛИСТ ІЗ В'ЯЗНИЦІ

Слава Ісусу Христу!

На світлині: ув'язнені разом з бр. Ігнатієм, ЧСВВ та бр. Полікарпом, ЧСВВ.

Уперше пишу до Вас, щоб поділитися своїми думками, описати події з життя людей, які у свій час стали на слизький шлях злочину. Так, ваш дописувач відбуває термін ув'язнення у виправній установі № 30 м. Львова.

Мені 43 роки, родом я із Тернопільщини, в даний час я є старостою в'язничної греко-католицької церкви Покрову Матері Божої. Наша громада існує близько шести років, опікуються нами всі ці роки отці та брати зі Святоонуфріївського василіянського монастиря.

Можна з впевненістю сказати, що більшість ув'язнених приходить до Бога саме через терпіння, безвихідь і біду. Багато хто перейшов через жахливі випробовування, втратив рідних і близьких йому людей. Через свої гріховні пристрасті, безбожне, аморальне життя втрачено здоров'я, а молоді роки пролетіли немов потяг-експрес...

Що залишилося позаду? Гірке розчарування і важкий осад власної неповноцінності. Те, до чого тягнувся впродовж усього свідомого життя, виявилося звичайною примарою, фантомом, і не принесло того щастя і задоволення, про які мріяв. Дружини, діти, старі батьки виявилися заручниками нашого безвідповідального існування. Діти, народжені з таких сімей, стали сиротами при живих батьках, бо нерідко буває, що батьки разом опиняються на лаві підсудних.

Можна звалити вину на економічні і політичні негаразди в Україні, атеїстичну спадщину, зміну суспільного ладу, безробіття. Але причина таки у нас самих, у нашій бездуховності, небажанні жити чесно і відповідально. Наркотик, алкоголь на якийсь час вирішували наші проблеми, крадіжки забезпечували нам безбідне існування. Але на чужій біді не побудуєш власне щастя. За все потрібно відповідати. Така дійсність завела в глухий кут.

Сьогоднішня реальність – тюрма, суворі обмеження, високі мури і колючий дріт, вартові на вишках. Здається, що виходу немає. Довкола одне зло, ненависть, озлобленість, жорстокість, цинізм. Складається враження, що ти нікому не потрібний, що всіма покинений напризволяще, забутий...

Можливо забутий людьми, але не Богом! Можна впевнено сказати словами зі Святого Письма: "Кого Господь любить, того карає" (Євр 12, 6).

Різними шляхами ми прийшли до віри, покаяння, молитви. Одні увірували, прийшовши задля цікавості на св. Літургію, інші – читаючи духовні книги і Біблію, були й такі, що наверталися через катехизацію, що її проводить брат Полікарп Марцелюк, ЧСВВ та інші брати Василіяни.

Радісно повертатися до Небесного Отця, радісно усвідомлювати, що Він готовий прийняти закоренілого колись грішника у Свої батьківські обійми. Тепер, коли Господь займає чільне місце у нашому повсякденному житті, легше переносити тюремний режим, з'явилась надія на дострокове звільнення і щасливе майбутнє. Своєю християнською поведінкою даємо

приклад іншим ув'язненим, заохочуємо їх до перегляду свого кримінального минулого.

Нещодавно, на празник Усіх Святих, у нашу установу приїхали братимонахи з Крехівського василіянського монастиря. Щирість братів у виконанні релігійних пісень викликала духовне піднесення серед засуджених, спонукала багатьох присутніх приступити до св. Тайни Сповіді, а опісля причаститися св. Тілом і Кров'ю Ісуса Христа з рук нашого доброго і шанованого о. Володимира Коника.

Найбільшим нещастям є втрата Бога, а найбільшим щастям – віднайти Його. Прошу Господа Ісуса Христа та Його Пресвяту Матір, щоб ми і надалі перебували в вірі, єдності та мирі, славлячи Отця і Сина, і Святого Духа нині і повсякчас, і на віки вічні. Амінь.

Вадим ПЕТРИК,
староста церкви Покрову Матері Божої

Слава Ісусу Христу!

Пише до вас жителька м. Новий Розділ на Львівщині. Я – інвалід першої групи загального захворювання. Уже сім років прикута до ліжка. Не лікуюся, бо не маю за що придбати ліки. Ми живемо з дочкою в матеріальній скруті. Немає коштів навіть сплатити борги за квартплату, вже з міліції прийшла картка, що в разі несплати нам відключать воду й тепло і притягнуть до судової відповідальності. Ми вже заборгували три тисячі гривень. Що ж я маю робити? Як вийти моїй родині з такого скрутного становища?

Живу без чоловіка, вдова. Маю дочку, яка хвора на лейкемію і зоб. Чоловік дочки пропав безвісти. Вона виховує двох дітей, які також хворіють. Старшому 10 рочків, переніс дві операції, підозрюють туберкульоз, почав заїкатися. Меншому 4 рочки, також хворіє. Живемо за рахунок моєї мізерної пенсії з інвалідності. Кінці з кінцями не можемо звести. Діти голі, босі, а зима наступає. Серце крається, як діти просять хліба, а нам немає що їм дати.

Дуже прошу, допоможіть мені, добрі люди і не дайте пропасти в цьому страшному світі, бо більше не маю до кого звернутися за допомогою. Буду щиро молитися за тих, хто надасть мені її!

З повагою Галина САДОВА, м. Новий Розділ на Львівщині

Від редакції. Усі, хто бажає матеріально допомогти згаданій родині, просимо перерахувати кошти на такий рахунок: **Р/р 2600900013218, МФО 325019 ОДАК Укрсоцбанк м. Львів** із приміткою **"Для Галини Садової"**.

З діяльності Василіянського Фонду Допомоги

(Продовження. Початок у чч. 7, 8, 9 за 2002 р.)

На прохання шановних членів ВФД продовжуємо друкувати перелік міст і сіл, а також країн, звідки поступають пожертви.

14. Жидачівський р-н: с. Старі Стрілища, с. Піддністряни, с. Бортники, с. Млинська, с. Мазурівка, с. Боянів.

15. Турківський р-н: м. Турка.

16. Дрогобицький р-н: м. Дрогобич, м. Борислав, м. Стебник, м. Трускавець, с. Гаї Верхні, с. Вороблевичі, с. Волоща, с. Болехівці, с. Уличне, с. Грушів, с. Рипничі, с. Доброгостів, с. Летня.

17. Золочівський р-н: м. Золочів, м. Глиняни, с.Ремезівці, с. Стінка, с. Вороняки, с.Новоселище, с. Підгайчики, с. Шпиколоси, с. Вижняни, с. Заставне, с. Ясенівці, с. Монастирок, с. Рутище, с. Словіта, с. Велика Вільшаниця, с. Жуків, с. Золочівка, с. Опаки, с. Тростянець. *(Далі буде)*

Подав о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ

ФАТІМА: ЗНАК НАДІЇ ДЛЯ ЛЮДСТВА

13 жовтня цього року минає 85 років з часу останнього об'явлення Пречистої Діви Марії у португальському містечку Фатіма. Тому варто усім нам пригадати славетні події, які визначили подальшу долю людства.

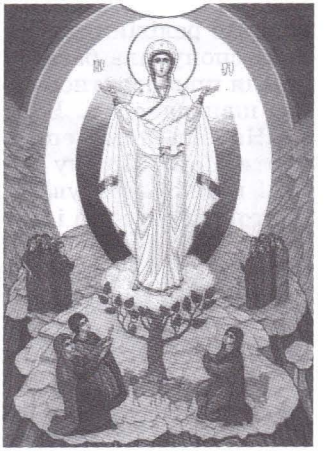

На світлині: ікона Фатімської Матері Божої (художник Михайло Халак, м. Івано-Франківськ).

Історія об'явлення

13 травня 1917 року троє малих дітей – Лукія (10 років), Франціск (9 років) і Якинта (7 років), які походили зі с. Алюстрелі, пасли невеличку отару в місцевості Кова да Ірія неподалік містечка Фатіма. В обідню пору згаданого дня діти, традиційно відмовивши вервицю, почали будувати маленьку хатину з каменя (на цьому місці сьогодні стоїть базиліка). Раптом вони побачили яскраве світло. Діти почали втікати, та біля великого дуба їх осяяло ще яскравіше світло, яке випромінювала прекрасна Діва. Тримаючи у руках вервицю, вона заспокоїла дітей лагідними словами: "Не бійтеся, я вам не зроблю нічого поганого". На запитання Лукії: "Звідки ви?", вона відповіла, що прийшла з неба.

Діва Марія закликала трьох малих пастушків багато молитися і запросила 13 числа наступних п'ять місяців о тій же годині приходити на це місце. Вона пообіцяла, що у жовтні скаже, хто вона і чого від них вимагає. Під час цього першого об'явлення Лукія запитала про те, чи всі вони троє підуть до неба, звідки прийшла Діва. У відповідь почула, що так, але Франціск повинен відмовити багато вервиць.

Діти приходили 13 червня і 13 липня 1917 року і їм знову з'являлася Пресвята Богородиця. Вона розкрила їм три таємниці, які відомі цілому світові як фатімські. Лише через чверть століття монахиня Згромадження св. Доротея Марія Лукія у письмовому вигляді передала їх папі Пію XII. Перша – це візія пекла, яке постало перед зором трьох пастушків, а друга – про відвернення Другої світової війни, голоду, переслідування Церкви і Папи, якщо би Росія навернулася і посвятилася Непорочному Серцю Марії.

Третя таємниця була привідкрита на прохання Лукії лише 13 травня 2000 року Папою Іваном Павлом II у Фатімі. Вона пов'язана з минулими подіями і описувала замах на цього Папу 13 травня 1981 року. "Єпископ, одягнений у все біле, впаде на землю, немов мертвий, але залишиться живим, тому що він повинен визволити світ від комунізму. Це його призначення" – саме таким є зміст третьої таємниці.

Та повернімося 85 років у минуле, у ще не дуже відому всім Фатіму. У ті дні багато людей не вірили розповідям дітей про прекрасну Діву, навіть родичі побожної Лукії. Діти зазнавали утисків з боку місцевих урядовців, які хотіли довідатися про зміст розмов із Дівою Марією. Навіть тоді, коли дітей не пустили 13 серпня до Кови да Ірії, все-таки вони побачили Матір Божу

через шість днів у Валінгосі, майже за півкілометра від їхнього рідного села. Напередодні 13 жовтня 1917 року інтерес до Фатіми і дітей настільки зріс, що вони вже не випасали худобу, а відповідали на питання багатьох людей, в тому числі священиків і освічених богословів.

13 жовтня 1917 року до Фатіми прибуло близько 70 тисяч людей. Багато з них молилися, інші благали дітей передати Матері Божій їхні прохання, ще інші хотіли пересвідчитися у тому, чи станеться обіцяне Марією чудо. Діти того дня востаннє почули голос Діви з неба, яка сказала, що вона є Царицею вервиці і бажає, аби на цьому місці збудували каплицю. Також закликала щодня відмовляти вервицю. Останні слова Пресвятої Богородиці, висловлені фатімським дітям, були такі: "Нехай люди більше не ображають Господа Бога, бо вони вже цього достатньо допустилися!".

Потім сталося чудо: сонце, схоже своїм срібним кольором на місяць, почало випромінювати дуже яскраве світло, потім сильно крутитися, а опісля несподівано падати на землю. Багато тисяч людей заціпеніло від жаху. Та коли сонце повернулося на своє первісне місце, десятки тисяч очевидців не могли засумніватися у тому, що це чудо, яке сталося завдяки Матері Божій. Потім у небі з'явилася Пресвята Родина, а згодом – постать Спасителя, який благословив багатотисячний натовп людей.

Що ж сталося протягом наступних 85 років з трьома пастушками та чим стала Фатіма для християнського світу?

Біографії трьох фатімських дітей

Найстарша з дітей – **Лукія де Жезус** – через рік після об'явлень розповіла про те, що у період липня-серпня 1916 року їм усім трьом тричі з'являвся вродливий на вигляд ангел (два рази на пасовищі, а один – неподалік від будинку Лукії). Він закликав дітей до молитви і показував чашу з Тілом і Кров'ю Спасителя. Таким чином Лукія та її двоюрідні брат і сестра духовно були готові до зустрічі з Небесною Матір'ю.

17 липня 1921 року Лукія вступила до активного Згромадження св. Доротея і прийняла монаше ім'я Марія (Страждальна). 10 грудня 1925 року, 15 лютого 1926 року та 14 липня 1929 року їй об'являлася Пресвята Богородиця, яка передала зміст набоженства перших п'яти субот місяця. 25 березня 1948 року Лукія поїхала до Коїмбри, де вступила до контемплятивного Згромадження сестер Кармеліток і прийняла монаше ім'я Марія (Непорочне Серце). Через рік склала вічні обіти у цьому Згромадженні. Протягом свого життя вона декілька разів побувала у Фатімі. Сестра Марія Лукія живе ще донині у монастирі в Коїмбрі.

Франціск Марто помер в опінії святості 4 квітня 1919 року в родинному домі. Він терпеливо переносив недугу, поширену в ті роки під назвою "іспанка". 13 березня 1952 року тлінні останки малого португальця урочисто поховані у базиліці, де знаходяться у правому бічному вівтарі.

Якинта Марто, рідна сестра Франціска, також померла в опінії святості після довгої і виснажливої хвороби 20 лютого 1920 року. Вона жертвувала свої терпіння за навернення грішників, за мир у світі й за Святішого Отця. 1 травня 1951 року тлінні останки дівчинки урочисто були перенесені до базиліки, де знаходяться у лівому бічному вівтарі.

12 травня 2000 року, напередодні оприлюднення третьої фатімської таємниці, Папа Іван Павло II проголосив Франціска і Якинту Марто блаженними.

Паломництво до Фатіми

Одразу ж після останнього об'явлення Матері Божої до Фатіми почали приходити пішки або прибувати різними видами транспорту тисячі й десятки тисяч паломників з цілого світу. Приміром, протягом 1934–1937 років згідно зі статистикою у Кова да Ірія 522 тисячі паломників прийняли св. Причастя, а у 1951 році – аж 400 тисяч вірних.

Нині протягом року до Фатіми прибуває майже чотири мільйони прочан з багатьох країн світу. Вони моляться у своїх духовних і тілесних потребах, беруть участь у відпустових святкуваннях, і численні з них отримують зцілення.

Одним із найбільших чудес автор книги про Фатіму д-р Гонзага да Фонеска вважає релігійне піднесення Португалії і католицизму в цій країні після Другої світової війни *(Фатіма. Марія говорить до людей світу. – Львів, 1993. – С. 218-225)*.

Відомою є статуя Фатімської Богоматері, що знаходиться у каплиці об'явлень, яку було збудовано у 1919–1921 роках. Починаючи з кінця 40-х років, ця статуя (згодом і її копія) розпочала своє паломництво завдяки товариству "Традиція і родина" багатьма країнами Європи, де її зустрічали і вшановували з великими урочистостями (неодноразово копія цієї статуї була і в Україні, зокрема у василіянських церквах св. Андрія і св. Онуфрія у Львові.

Деякі члени товариства "Традиція і родина", на жаль, загинули влітку цього року біля м. Зборова Тернопільської обл. у автокатастрофі. Вони принесли своє життя в жертву задля поширення набожності до Фатімської Богородиці. На Високому Замку у Львові сотні побожних мирян спільно з духовенством 13 числа кожного місяця моляться за об'єднання Церков і навернення грішників на знак єдності з усіма почитателями Фатімської Божої Матері).

Нехай фатімське та усі інші об'явлення Матері Божої, визнані Вселенською Церквою, утвердять у нас переконання про важливу роль Марії, Цариці вервиці, як співвідкупительки людського роду.

Підготував Ігор СКЛЕНАР

ВШАНУВАННЯ КАРДИНАЛА ЙОСИФА СЛІПОГО У ЛЬВОВІ

З нагоди відзначення 110-ї річниці від дня народження Блаженнішого Патріарха Йосифа Сліпого 7-8 вересня 2002 року в двох львівських храмах УГКЦ відбулися урочисті Богослужіння, а також святкові академії.

7 вересня у архикатедральному соборі св. Юра Архиєрейську св. Літургію відслужив єпископ-помічник Глави УГКЦ Гліб Лончина, Студійського Уставу, а 8 вересня – Блаженніший Любомир кардинал Гузар, який, до речі, з рук кардинала Йосифа Сліпого прийняв єпископські свячення. Глава УГКЦ виголосив змістовну проповідь про цього визначного ісповідника віри 20 ст.

8 вересня Архиєрейську Службу Божу в храмі Преображення ГНІХ очолив владика Гліб Лончина. Після обіду того ж дня в архикатедральному соборі св. Юра і церкві Преображення ГНІХ відбулися святкові академії. У архикатедрі св. Юра привітальне слово до громади виголосив кардинал Любомир Гузар, а доповіді прочитали с. Володимира Максимів, ЧСВВ і сотрудник архикатедри о. Андрій Дикий. У Преображенському храмі розпочав академію владика Гліб власними спомінами про Блаженнішого Йосифа. Слово про кардинала Сліпого також мав історик Михайло Гайковський. Особливим моментом свята було озвучення фрагментів "Заповіту" Блаженнішого Йосифа.

За повідомленням прес-секретаря Глави УГКЦ
о. Ігоря ЯЦІВА

ВИЗНАЧНИЙ АРХІТЕКТОР ГАЛИЧИНИ

Світла особистість архітектора Василя Нагірного притягує цілісністю натури, величезною наполегливістю, вірою у можливість змінити життя на краще своїми руками. У комуністичні часи його було охарактеризовано як такого, хто не зробив нічого доброго, а тільки, як висловився один комуніст "засорив землю своїми церквами". У той же час найбільше церков у Галичині було збудовано за проектами Василя Нагірного. Його внук Остап зберігав грамоту, яка була вручена Василеві Нагірному з рук Папи Римського за побудову двохсотої церкви.*

Народився Василь Нагірний 11 січня 1848 року в селі Гірне біля Стрия у звичайній селянській родині. Мати померла, коли Василь мав півтора рочку, і батько віддав його на виховання своїй матері. Неграмотна сільська жінка так багато оповідала малому онукові про життя бідного люду, що все це закарбувалося в його серці на все життя.

Ходив до школи-дяківки три роки з 1856 по 1859 роки, а потім навчався у народній і реальній школі в Стрию. У час навчання померли його бабця і батько. Він залишається сам один, а щоб заробляти на прожиття, мусив давати лекції ("репетитор" мав 15 років). У 1866 році поїхав учитися до реальної школи у Львові. То були найприкріші часи життя Василя Нагірного, які він провів у злиднях.

Закінчивши реальну школу, Василь вступив до Технічної академії (тепер університет "Львівська Політехніка"). З грошей, які заробив на репетиторстві, заощадив 80 золотих ринських, і з тими грошима після закінчення першого курсу рушив у невідомий і далекий Цюрих (Швейцарія).

У жовтні 1871 року він вступив до Цюрихської політехніки на відділ будівництва. Після закінчення у 1875 році залишився працювати в Цюриху в різних архітектурних і будівельних бюрах аж до 1882 року. У час перебування в Цюриху подав ідею створення організації слов'янського товариства "Славія".

У Цюриху Василь Нагірний ознайомлюється з діяльністю найкращого в тодішній Європі кооперативно-споживчого товариства, запозичує досвід передових методів господарювання. Увесь свій досвід він бажає втілити в рідному краї, повернувшись до Львова у 1883 році. Після закінчення студій в Цюриху його намовляли не повертатися в Галичину, а поїхати до Росії, де він, як архітектор, міг би зробити блискучу кар'єру. Однак він не погодився на таку спокусливу пропозицію, не відрікся своєї віри і національності.

Слід сказати, що Василя Нагірного діяльність у Галичині не замикалася тільки на архітектурно-будівельних роботах. Він був відомим організатором

*** Слід сказати, що достойним спадкоємцем Василя Нагірного був син Євген, який також був відомим архітектором і деякий час працював разом з батьком у його проектно-будівельному бюро. За його проектами було збудовано багато приватних будинків, шкіл, гімназій, читалень. Він спроектував 143 церкви, з них 117 церков були побудовані в різних містах і селах (зокрема у Делятині, Купновичах, Стебнику, Страдчі, Фалиші, Яворові), а 25 проектів так і залишилися нереалізованими.**

українського громадського життя, засновником і довголітнім директором "Народної торгівлі", товариства українських ремісників "Зоря", товариства українських слуг і заробітників "Труд", першим довголітнім головою руханкового товариства "Сокіл", разом з Іваном Трушем і Юліаном Панькевичем заснував товариство для розвою руської штуки *(мистецтва – прим. ред.)*.

Попри таку зайнятість Василь Нагірний розробив понад 200 проектів церков, більшість з яких були реалізовані.

У кінці 18 ст. у розвитку української церковної архітектури відбувається повний занепад. В областях України, що знаходилися під гнітом Росії, занепад був зумовлений синодальним указом 1801 року про заборону спорудження церков в українському стилі. Інакше було в Галичині, яка у 1772 році ввійшла до складу Австро-Угорської імперії.

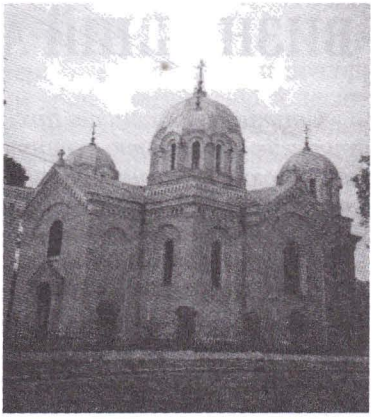

На світлині: церква у Великих Мостах на Львівщині, спроектована Василем Нагірним.

Якщо дерев'яне церковне будівництво не відчуло значних змін, то в мурованому церковному будівництві у кінці 18 – першій половині 19 ст. запанував так званий "терезіянський тип" будівель. Це були споруди, які мали тип костелів. Ці терезіянські проекти були обов'язковими для виконання. Друга половина 19 ст. вносить певні зміни – відбувається господарський розвиток краю, підноситься національна свідомість українців Галичини, певний рівень добробуту створює базу для оновлення і збудування нових храмів. У цей час особливо актуальними в будівництві церков були спроби створення свого національного стилю, базованого на українських сакральних традиціях.

Без сумніву що вагомий вклад у створення новітньої галицької школи сакрального будівництва вніс своєю довголітньою працею Василь Нагірний. Перш, ніж розпочати свою працю архітектора, він відвідав Київ, щоб вивчити його будівлі і храми. Василь Нагірний усвідомлював єдність усіх українців і в засадах творення нового церковного стилю хотів показати цю єдність галичан з усіма українськими землями, які були загарбані іншими державами. Першою спробою в проектуванні церков була дуже успішна побудова церкви в Новому Яричеві неподалік Львова, за яку під час її посвячення отримав срібну медаль з рук митрополита Сильвестра Сембратовича.

Церкви, спроектовані Василем Нагірним, розкидані по всій території Галичини: Львівська область – 122, Івано-Франківська – 30, Тернопільська –21, Чернівецька – 1, територія теперішньої Польщі – 27, Румунія – 1. Церкви, спроектовані цим архітектором, знаходяться у багатьох українських містах і селах, зокрема: Бібрка, Великі Грибовичі, Желдець, Комарно, Конюшки, Копичинці, Малнів, Олексичі, Острів, Підгайчики, Сокаль, Ступниця, Судова Вишня, Хоросно, Щирець.

Мурувані церкви Василя Нагірного можна поділити на декілька типів. Найбільш поширені є хрестовидні з однією банею над середхрестям. Деякі з них майже позбавлені декору, інші прикрашені романсько-візантійським вистроєм (різні декоративні прикраси). Церкви різняться різними формами вівтарних частин (прямокутні, трапецевидні, заокруглені).

Василь Нагірний також проектував трибанні й п'ятибанні церкви. У п'ятибанних храмах присутні лише візантійсько-романські елементи. Церкви будувалися за типом Софійської церкви в Царгороді, тобто у східному візантійському стилі.

Велику увагу він приділяв будівництву дерев'яних церков, і хоча їх у доробку архітектора є значно менше, однак, він втілив своє бажання розвинути традиції народного будівництва, вносячи свої доповнення і при цьому обов'язково враховуючи регіональні відмінності. Наприклад, трибанні церкви в Тур'ї (Буського р-ну на Львівщині, 1891 рік) і Лютовиських (тепер Польща, 1898 рік) однакові за своїм планом, тобто є хрестовидними, проте різняться своїм верхом, що є ознакою регіональної приналежності.

Слід сказати, що церква в Лютовиських стала прообразом для багатьох дерев'яних церков Бойківщини (наприклад, у селах Лавочне, Лип'є, Бистре). Ця група церков була настільки досконало спроектована і вписана в довколишнє середовище, що дала змогу дослідникові з Польщі Андрієві Саладяку приписати їх авторство архітекторові з Італії.

Василь Нагірний дуже часто відчував брак спеціалістів для втілення своїх проектів в життя і стикався з проблемою дотримування будівничими проектів. Він писав у 1909 році у статті "З будівельної практики": "Причини, задля яких не все дасться будову перевести так, як се проектант загадав і нарисував, є брак средств матеріяльних, брак добре і фахово вишколених майстрів, ... і слабі, а часто густо ніякі поняття про красу архитектонічного твору". Йому було боляче, що частина проектів при виконанні була змінена, що, як він писав у статті "Дещо про будову церков" у 1890 році, "деякі будівничі "мудраґелі" люблять плани "поправляти", не питаючись на це згоди автора проекту.

Помер Василь Нагірний 24 лютого 1921 року у Львові і похований на Личаківському цвинтарі. Його архітектурна творчість поклала початок розвитку нового етапу відродження національної архітектури, зокрема церковної, і була високо оцінена ще за життя автора. Значна роль в цьому етапі належить саме Василю Нагірному, який справді засіяв Галичину своїми оригінальними "нагірнянськими" церквами.

Хочеться закінчити словами Василя Нагірного, який писав: "Дасть Бог, що з бігом часу і з розвоєм наших сил умислових витвориться на основі наших мотивів наш спеціяльний руський стиль будівельний; в тім напрямі належить трудитися... До створення нового стилю треба геніїв мисли, треба можних покровителів їх і треба цілих століть часу".

Підготувала Віра АРІВ

(За книгою "Нагірні, Леви: Історія родини", Львів, 2000).

НАМ ПИШУТЬ

Віра і молитва – духовна опора наших читачів

Жителька м. Червонограда на Львівщині Ольга Крисюк складає подяку Господеві і Матері Божій за вислухані молитви, а також дякує усім тим, хто молився в часі її хвороби. Мешканка Червонограда Анна дякує за заступництво св. Юді Тадею та св. Антонію Падевському.

Віра С. з м. Львова складає щиросердечну подяку за ласки Пресвятому Серцю Христовому, а Матері Божій Страждальній і св. Йосифу, св. Юді Тадею, св. Антонію Падевському, св. Франціску Асизькому, св. Терезі за заступництво. Авторка листа успішно склала вступні іспити до університету.

ЛІКАР І ХВОРИЙ

Кожна людина повинна відповідально ставитися до своєї професії. Так і член медичного персоналу повинен завжди пам'ятати про своє відповідальне становище, яке є важливим перед Богом, людьми і перед ним самим.

Ставлення лікаря до хворого чи пацієнта є потрійне: професійне, комерційне та християнське.

Професійне ставлення лікаря

Лікар намагається дотримуватися етичних норм згідно з клятвою Гіппократа. Він прагне якнайкраще, "на сто відсотків" виконати свої професійні обов'язки. Такий лікар не робить різниці з того, чи пацієнт багатий, чи бідний, а бажає допомогти тому, хто звернувся за медичною допомогою. Часто таке ставлення вимагає великої жертви, навіть ціною власного життя. От для прикладу: селянин, який заразився від хворого коня, був вилікуваний медиком дуже професійно, але останній невдовзі помер від тієї інфекції.

З подібною сумлінністю має виконувати свої обов'язки і допоміжний медперсонал. Таке ставлення до фаху є похвальне і цінне.

Комерційна налаштованість лікаря

На жаль, її нераз можна зауважити у ставленні до хворого. Хтось із лікарів з великим трудом і з допомогою хабарів здобув диплом. Він хоче ті видатки повернути з процентами. На першому плані у нього стоїть заробіток. Коли не може з пацієнта щось "взяти", то навіть не береться за лікування, в основному тоді, коли особа чи родина є малозабезпечені. І навіть не думає про клятву Гіппократа.

Такі факти надто часто трапляються у тих країнах, де медицина офіційно є безплатна, медперсонал фінансується з державного бюджету і його зарплата мізерна. При такій ситуації хворі шукають "порятунку" у знахарів та екстрасенсів. На нашу думку, краще була би платна медицина з відповідно сумлінним ставленням лікарів до своїх обов'язків.

Християнське ставлення лікаря

Медичний персонал по-християнськи так виконує своє покликання: з добрим наміром, щоби Бога прославити та Йому подобатися, щоби виконати другу головну заповідь любові (любити ближнього свого як самого себе) та щоб вчинити діло милосердя, адже Господь сказав: *"Блаженні милосердні, бо вони зазнають милосердя"* (Мт 5, 7).

Подиву гідний приклад того, як по ріці Парана у Бразилії плаває корабель Церкви п'ятидесятників. Вони лікують прибережне населення, хоч це не робиться з чисто християнських мотивів, а з метою залучення до своєї Церкви вилікуваних осіб. У лікуванні хворих ці протестанти не добачають заслуги перед Богом, бо не визнають вартості добрих діл.

Найкращим лікарем душ і тіл є Господь і з допомогою молитви можна лікувати різні недуги, але у кожному суспільстві необхідним є сумлінне служіння лікарів та й інших членів медперсоналу. Через них Бог лікує людей, тож нехай вони будуть свідомі своєї гідності посередників Божих та відповідальності за життя і здоров'я людей. *(Продовження буде)*

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

ТЕЛЕВІЗОР

Пустеля Сахара була колись найбагатшим і квітучим краєм на Землі. Русла висохлих рік, настінні рисунки в печерах, величезні руїни, витвори стародавніх ковалів засвідчують, що колись тут вирувало життя, що пустеля була великою оазою. Там, де розкинулись мертві піщані простори, подібні на поверхню Мертвого моря, колись зеленіла трава, квітнули пальми і бананові дерева. Тепер Сахара перетворилася на мовчазне кладовище.

Якщо ми подивимося на сучасне релігійне життя, то побачимо, як на останні оази наступає пустеля. Світ перетворюється на величезну, без життя Сахару. Причин багато, але зупинимося на одній із них. Це – телевізор. Будемо говорити не про технічні винаходи, а про їх використання.

Телевізор зайняв чільне місце в кожному домі. Спочатку він був скромним засобом інформації, тепер він знищує духовне життя людей. У стародавні часи місцем зустрічі сім'ї було вогнище. Потому ним став стіл, за котрим збиралася уся родина після робочого дня. Там вони не тільки їли, але й читали Святе Письмо. Тепер місце, де раніше був святий куток з іконами, зайняв телевізор, який роз'єднує членів сім'ї. Кожний захоплений "блакитним екраном".

Телевізор позбавив нас дому, перетворив його на театральні зали. У Біблії написано: "Не впускай багатьох у свій дім!". Телевізор відкрив двері в наших домах, до нас приходять натовпи людей. Приходять без стуку і дозволу, приходять прибульці, вигадані фантастами, ковбої і гангстери, приходять люди, з котрими ми не хотіли би мати нічого спільного. Дім став "прохідним двором".

Телевізор вчить мислити чуттєвими образами, виховує розсіяність і вразливість. Він створив новий вид людини – людину виснажену від безперервного видовища, смислова пам'ять якої притупляється, а творчі сили послаблюються. Телевізор розслаблює інтелектуальні сили людини. Розум повинен вправлятися, шукати, переборювати перешкоди, подібно як атлет тренує свої м'язи.

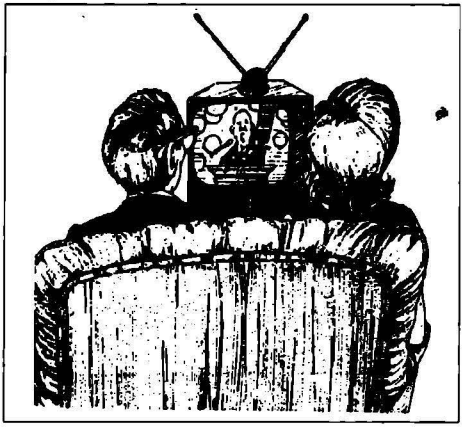

Телевізор дає багату, рафіновану, готову їжу, від котрої розум стає в'ялим, немічним, не здатним до самостійного мислення. Він пропонує одну і ту саму їжу десяткам мільйонів людей. Тому-то люди стали подібними один на одного, подібними не в єдності духовної любові, а в єдності одноманітності, втративши інтерес один до одного.

Телевізор поширює нервові й психічні хвороби. Можливості людської психіки не безмежні. Біля телевізора людина за декілька годин отримує стільки вражень, як за один місяць. Нервова система людини зношується, не виносячи непосильного напруження, вона, ніби захищаючи себе, відходить в хворобу. Телевізор дуже часто вчить людей жорстокості; це стосується передусім картин убивства і насилля, оточених часто атмосферою по-

клоніння і захоплення лжегеройськими вчинками акторів. Переживання людини біля телевізора настільки інтенсивні і гострі, що емоційно спустошують її і вона в повсякденному житті стає байдужою, холодною, чужою до ближніх.

Телевізор убиває саме серце релігії – молитву, містичну розмову з Богом. Завантажена, забита потоком вражень, душа не в силі зосередитися на молитві. На слова молитви наноситься шар чужих молитві пристрасних уявлень. Телевізор концентрує в собі пристрасті, які невід'ємні від чуттєвих образів. Аскетична боротьба із пристрастю – це очищення душі від фантазії і видовищ. Пристрасть прибирає форму спокусливих картин. Телевізор дає безліч форм для чуттєвості.

Біля телевізора виростає людина з приглушеною духовністю. У кращому випадку вона сприймає релігію як морально-культурну й історичну цінність, що, по суті, є релігією без Бога. Тому-то телевізор нищить невинні дитячі душі, відбирає від дітей дитинство, робить їх з малят одразу ж старими – дітьми без дитинства і чистоти!

Особливо згубно діють картини сексу на дітей, котрі за мовчазною згодою батьків сидять разом із ними (інакше батькам довелося б або вимикати телевізор, або віддалити дітей із дому надовго, тим-то батьки роблять вигляд, що вони не зауважують дітей, які дивляться телевізор за їхньою спиною). Діти ще менше, ніж дорослі, можуть регулювати свої почуття, тому після духовного розтління біля телевізора сприймуть християнство як систему, що все забороняє, висловлюючи прямий або мовчазний протест проти нього!

Телевізор вніс у доми віруючих людей блюзнірські кінофільми про Христа Спасителя. Наша психіка, сприйнявши в підсвідомості спотворений театром образ, за законами асоціацій і аналогій в мисленні, накладе цей неправдивий образ, як клеймо, на святиню.

Телевізор – ворог, з котрим неможливо домовитися, його агресія не має міри і межі. Якщо пустеля Сахара поширюється з швидкістю п'ять кілометрів на рік, то телевізор переможним маршем іде по всій планеті, висушує останні джерела, забруднює і затоптує останні оази духовності.

Незабаром людині не потрібно буде відвідувати друзів, їхати на роботу, приходити до школи на заняття: вона зможе зробити це, управляючи технічними винаходами, зостаючись у своїй кімнаті. Людина залишиться в світі, як у пустелі, холодною до всього і чужою для всіх.

Архимандрит РАФАЇЛ

Від редакції. *Статтю подаємо в скороченому і дещо виправленому варіанті. Ми впевнені, що багато наших читачів не погодяться з поглядами автора. Проте хочемо попросити вас, дорогі читачі, щоб ви не давали себе обкрадати з духовних цінностей і не гайнували дорогоцінний час на часто дуже шкідливі телепередачі.*

Це, однак, не означає, що ми заповідаємо війну телебаченню. Ми хочемо тільки звернути вашу увагу на його негативні наслідки і закликаємо до обережності та сумлінності у виборі. Телевізор можна назвати злодієм часу. Дуже часто нам не вистачає часу виконати наші обов'язки. Тому слід спершу їх виконати, потім зробити те, що корисне для ближніх і нас, а щойно тоді дозволити собі на розвагу біля телевізора. Ніколи не завдаваймо шкоди своєму духовному зростові!

З ВЕРВИЦЕЮ – У ДОБРУ ДОРОГУ

Андрій повернувся ввечері додому і одразу ж розповів батькам добру новину:

– Я сьогодні зустрів дядька Івана і він сказав, що знайшов для мене роботу на паркетній фабриці.

– Та тобі тільки сімнадцять минуло, хто ж тебе прийме на роботу? – запитала мати.

– Я дав згоду і завтра піду влаштовуватися на роботу. Будьте спокійні, дядько бере мене під свою опіку.

Батько подивився на сина і сказав:

– Я теж молодим хлопцем почав працювати і нічого зі мною не сталося, а, навпаки, набрався сили, змужнів. Тільки праця дає найкращий розвиток духовним і фізичним силам людини.

***

Минув третій тиждень відтоді, як Андрій почав працювати на підприємстві. Він добре засвоїв процес обрізання паркетних дощок на циркулярній пилі. Уже чекав на зарплату за неповний, але все ж таки сумлінно відпрацьований місяць. Мріяв щось купити собі на пам'ятку, а решту грошей віддасть батькам і таким чином зможе їм допомогти.

Наступного дня Андрій поспішав обрізати паркетні дощечки, яких залишалося не так багато. Та одним необережним рухом він розрізав пилою долоню лівої руки. Хлопець різко закричав. До нього підбігли інші робітники і почали перев'язувати руку джгутом. Кров зупинилася, однак, болі не вщухали. "Боже, мій Боже, рятуй мене!" – шепотів Андрій.

Рана виявилася складною. Необхідно було складати кісті руки, зшивати кровоносні судини і нервові волокна. Хірурги зробили все необхідне, перев'язали рану і швидкою допомогою відправили Андрія до обласної лікарні. Разом із ним до Львова їхала мати, яка дуже переживала за сина. Андрій, дивлячись на свою матір, яка не переставала молитися на вервиці, також шепотів "Отче наш" і "Богородице Діво". В обласній лікарні його одразу повезли на операцію.

***

Після операції Андрій відходив від наркозу. Він відкрив очі й побачив біля себе батька. Біля подушки з правого боку лежала вервиця, яку залишила йому мати. Андрій взяв у руку вервицю і почав пальцями перебирати зернятка, а дійшовши до хрестика, поглянув на розп'яття Ісуса Христа.

– Це мама тобі залишила, щоб ти молився. Мати поїхала додому, а я буду з тобою.

– Пробачте тату, що я стільки завдав вам клопотів.

– Нічого, синку! Головне, щоби Бог повернув тобі здоров'я.

Андрій притиснув хрестик з вервиці до грудей. Раптом він відчув, що не може підняти ліву руку, яка була нерухомою. З тривогою запитав батька:

– А що з моєю рукою, відрізали?

– Ні, зашили рану і наклали гіпс. Головний хірург сказав, що все в Божих руках.

Андрій розмовляв з батьком, не випускаючи вервиці з руки.

– На жаль, я молитися на ній не вмію, – мовив хлопець.

– Прийде мама, вона тебе навчить, як молитися на вервиці, бо я теж ніколи цього не робив.

Невдовзі прийшла мати і принесла Андрієві книжечку "Як молитися на вервиці". Тепер він щодня відмовляв вервицю. Якесь відчуття потреби у молитві опанувало його. Одного разу навіть лікар до нього сказав:

– Ти, напевно, будеш монахом?

– А чому ви так думаєте?

– Бо я, коли не зайду в палату, то ти постійно молишся.

Слова лікаря: "Ти, напевно, будеш монахом" найбільше запали в душу Андрія. А що, як це так? І він брав у руки вервицю, перебирав зернятка і цілував хрестик. Одного разу після молитви на вервиці в нього промайнула думка про покликання: "Якщо, Боже, оздоровиш мене, то я обов'язково піду в монастир".

***

Через деякий час Андрія виписали з лікарні й він поїхав додому. Зранку ходив в місцеву лікарню на перев'язку, а ввечері – до монастирської церкви. Служба Божа, а відтак милий спів монахів на Вечірні змінювали його внутрішній світ. Він навіть ставав ближче до братів і старався їм підспівувати. З церкви виходив піднесеним на дусі, витягував вервицю і молився на ній, ідучи додому.

Рука загоювалася, але пальці не рухалися. Андрій не міг собі уявити, що може стати інвалідом. Він все ще надіявся, що Бог вислухає його молитви і поверне йому здоров'я. Тепер Андрія тягнуло до церкви і одного разу він підійшов до ігумена монастиря.

– Прошу отця, я би хотів піти до монастиря, – заговорив невпевнено, тримаючи у руці вервицю.

– А що в тебе з рукою? – запитав отець ігумен.

Андрій розказав отцеві свою історію.

– Добре. Я не маю нічого проти. Завжди бачу тебе в церкві. Якщо Бог кличе, то треба йти за цим покликом. Я напишу тобі рекомендацію.

За короткий час Андрій зібрав всі необхідні документи і вступив на кандидатуру Крехівського монастиря. А звідси скерували його на операцію до Києва, щоб урохомити пальці лівої руки. З допомогою пересадки нервових волокон медикам вдалося привести в дію три основні пальці.

Рік кандидатури минув так швидко, немов один день. Настав час облечин.

– Яке ім'я будете обирати, брате? – запитав отець магістр.

Андрій, не задумуючись, відповів:

– Я би хотів прийняти ім'я одного з мучеників Василіянського Чину. Якщо можна, то Віталія, одного з трьох блаженних Дрогобицьких преподобномучеників, що були закатовані комуністами. Хотів би продовжувати його справу і наслідувати своїми вчинками.

***

Був гарний літній недільний день. У Крехівській монастирській церкві кандидати приймали облечини. Серед них стояв і Андрій. На велике торжество приїхали батьки, родичі, знайомі кандидатів. Новикам вручили монаший одяг і вервиці. Хор братів співав многоліття братам новикам та їхнім батькам. Після скромної монашої трапези батьки попрощалися зі своїми синами.

Брат Віталій підійшов до своєї матері і показав вервицю:

– Мамо, ось вервиця, яку мені вручили після облечин, а ту, яку ви мені дали у лікарні, віддаю вам. Саме завдяки молитвам на ній Бог дав мені покликання до монашого життя. Моліться і ви на вервиці, щоб я витримав у своєму покликанні, бо переконався, яку велику силу має ця молитва, особливо у наших терпіннях і немочах.

Мати, прощаючись з сином, обтирала сльози зі свого лиця, притискаючи вервицю до грудей. Вона тішилася тим, що її син обрав дорогу наслідування Ісуса Христа, Який сказав: "Коли хто хоче йти за Мною, нехай себе зречеться, візьме щодня на себе хрест свій і йде за Мною" (Лк 9, 23).

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

ЧЕРЕЗ ТЕРНЯ ДО ЗІРОК

Таким було гасло Блаженнішого кардинала Йосифа Сліпого. Він, уродженець с. Заздрість на Теребовлянщині Тернопільської області, будучи малим хлопцем, навіть не мріяв про такі висоти, яких досягне – доктор богослов'я, професор догматики, ректор духовної семінарії, а згодом богословської академії у Львові, єпископ-коадьютор з правом наслідства митрополичого престолу. Після смерті Митрополита Андрея Шептицького митрополит Йосиф Сліпий разом з іншими єпископами Києво-Галицької митрополії був заарештований КДБ. "Ходіння по муках" Блаженнішого Йосифа тривало близько 20 років і у цій статті маю намір ознайомити читачів з деякими подіями його табірного життя.

Пригадується мені, як на одній підпільній повстанській Службі Божій провідник "Ясень" (Мирон Гельнер) прочитав записку єпископа Йосифа Сліпого, яка якимось чудом із Печори потрапила до лав УПА. Конкретно не пригадую її змісту. В пам'яті залишилися лише такі слова Блаженнішого Йосифа: "Дантове пекло меркне перед свавіллям комуно-чекістської тиранії".

Зі спогадів Богдана Кулика з с. Тернопілля (біля Миколаєва-Дністровського) я довідався, що єпископ Йосиф Сліпий дбав за здоров'я своїх співв'язнів. Він віддавав п.Кулику свою порцію цукру, коли той захворів жовтухою.

Табірне життя позначалось на здоров'ї кожної людини, а тим більше на здоров'ї духовних осіб, яких тероризували не лише фізично, а й психологічно. Очевидно, що єпископ Йосиф мав неабиякий фізичний гарт, який в нелюдських умовах допомагав йому вижити.

Після відбуття терміну кагебісти запроторили Блаженнішого в будинок для перестарілих, що знаходився у Єнісейському районі Красноярського краю. Там доживали віку люди різних професій, які не були членами партії або чимось "провинились" перед нею.

Коли він перебував ще у цьому будинку, до нього навідувався священик Блаватський, який перевозив двотомник "Історії УГКЦ", написаної єпископом Йосифом, за що і був засуджений совєтською лже-фемідою.

У домі для перестарілих єпископа Йосифа арештували. Після засудження привезли його на Тайшетську трасу для відбування терміну. Тут я і познайомився з Блаженнішим і не розлучався з ним протягом декількох літ.

А сталось це так. Вдосвіта літнього дня я вийшов із бараку подихати свіжим повітрям. У коридорі мене зупинив якийсь в'язень, попросив закурити. Даючи йому махорку, я зрозумів, що він із новоприбулих, тому й запитав його, звідки прибув етап і чи є між ними українці. На моє запитання він відповів: "Есть большой поп,

которого конвой называл наместником Папы". Я здогадався, про кого йде мова, бо задовго до цього по таборах пройшла чутка, що в Красноярському краї в будинку для перестарілих арештований єпископ Йосиф Сліпий.

Біля бараку сиділа група в'язнів, палила якийсь хмиз і тим димом відганяла мошкару. Осторонь, трохи нагнувшись вперед, стояв мужчина неабиякої статури. Я підійшов до нього і привітався нашим традиційним християнським: "Слава Ісусу Христу!". Він осінив мене своїм поглядом, від чого мене пройняв трепет, і запитав, чи знаю я його. Відповів, що здогадуюсь. Ще він запитав, чи є хтось із львів'ян, при чому додав: "Ой, замучився я, попив би кип'ятку". Я покликав Євгена Кравчука, а також львів'янина Володимира Рака. Ми завели його в житлову секцію, примістили на табірному ліжку, і через 10 хвилин заварили чаю. Після цього єпископ ліг відпочивати.

У цей час ми перебували на 20-му табірному пункті поселення Андзьоба Тайшетської траси. Для "политзаключенных" було відгороджено два великі бараки, невеличкий будиночок санітарної частини і лазня, яка не працювала. Одного разу, коли в'язні йшли з обіду, наглядачі вирішили провести дикунську акцію часів Петра І. Два "надзиратели" хапали жертву за руки, а третій – старшина – садовими ножицями обрізав бороду.

Оскільки Блаженніший Йосиф також носив невеличку борідку, то ми (а було нас більше десяти хлопців), не змовляючись, оточили його. Коли ми підійшли до вахти, старшина, який командував цим "парадом", окинув нас вовчим поглядом і прохрипів: "Проходи, старик". Ми мовчки зайшли в свою зону, і більше така акція не практикувалась.

З табору в Андзьобі нас перевезли в 4-й табір на станцію Чуна. На початку зими 1949–1950 років нас перевезли в 38-й табір (центральна лікарня) поблизу станції Тайшет. У цьому таборі ми перебували до весни 1960 року. Час від часу ми завдяки "своїм" лікарям влаштовували єпископа Йосифа в лікарню.

Одного зимового дня, коли ми з єпископом Йосифом йшли засніженою зоною, нам перегородив стежину рецидивіст, крикнувши: "Дед, ты Бога видел?". Я підняв було руку, щоб відсторонити нахабу, та єпископ Йосиф поглядом зупинив мене і спокійним голосом запитав в'язня, чи великий в нього термін, чи довго він сидить, чи переписується з рідними, а також, чи вважає себе розумною людиною.

Рецидивіст давав вичерпні відповіді. Після останнього запитання зам'явся і відповів: "Конечно, неглупый". Тоді єпископ запитав: "А як можна побачити розум?". Той довго думав і нарешті сказав: "Конечно, видеть его нельзя, но мы знаем, что он есть". Тоді єпископ Йосиф спокійно сказав: "Ось так і Бога ми не бачимо, але знаємо, що Він є". В'язень постояв якусь хвилину, сказав "спасибо, батюшка" і відійшов. Не знаю, як вплинула на нього бесіда з єпископом Йосифом, одначе, при зустрічі зі мною вітався. Безперечно, це не була його ініціатива, а табірного кагебіста, який спеціально посилав в'язнів провокувати єпископа.

Спілкуючись із Блаженнішим Йосифом, ми дуже рідко заходили в житлову секцію, бо довкола були так звані "на-вухо-доносори", які фіксували кожне слово, сказане єпископом. Переважно ми зустрічались на вулиці і для цього нам табірна адміністрація, можна сказати, "йшла назустріч" – о 12 годині дня, незважаючи на дощ чи мороз, усіх нас виганяли на вулицю, щоб провітрити приміщення.

На другий день великодніх свят 1960 року нас привезли в Мордовію, де і висадили у 7-му табірному пункті.

Одна характерна властивість єпископа Йосифа мене іноді дивувала – всім цікавитись. Одного разу він запитав мене: "Кого там побили вчора ввечері?" (хлопці порахували ребра одному стукачеві). Я відповів: "Преосвященний, на одинадцятому році в таборі мене вже не цікавлять такі дрібниці". "Усім треба цікавитися", – відповів єпископ.

Ще дуже цікавився він, з ким із духовних осіб мені доводилось зустрічатись у таборах, і яке враження кожен із них справив на мене. Зустрічав я о. д-ра В. Сенківського, о. Чумала (с. Підгородці), о. Телішевського, о. Мудрого (с. Козьова на Сколівщині), о. Дуткевича з Івано-Франківщини, о. П. Василика (нині єпископ Коломийсько-Чернівецької єпархії УГКЦ), який користувався великим авторитетом і пошаною серед в'язнів.

У таборах на Тайшетській трасі й в Мордовії часто відвідував єпископа Йосифа польський ксьондз Кучинський, який був засуджений у Караганді. Поляки Казахстану зібрали десять тисяч підписів, щоб влада звільнила їхнього духовного пастиря. Але це спричинило те, що о. Кучинський одержав 10 "твердих" років ув'язнення.

На політичні теми розмовляв єпископ Йосиф дуже рідко, при чому лише із окремими особами. А оскільки в дебатах говорилось про майбутнє, то сучасний стан України він передбачив ще в далеких 60-х роках.

У мордовських таборах з ним часто спілкувалися ленінградський рабин Гдалій Печорський, а також єврейський діяч Ібрагім Шифрін, який, уже живучи в Ізраїлі, відвідував кардинала Йосифа у Ватикані.

Життя Блаженнішого Йосифа – це ціла епоха в історії УГКЦ. Як висловився єврейський публіцист В. Радигін, "згадуючи ім'я Михайла Сороки, потрібно вставати". Я думаю, що це слід робити і при згадці імені кардинала Йосифа Сліпого.

Ігор КОСТИШИН,
м. Стрий

ПАМ'ЯТІ ПАЛАМАРЯ ДАНИЇЛА МАЛАХІВСЬКОГО

У роки глибокого підпілля доводилося мені неодноразово ночувати в хаті відважного паламаря Даниїла Малахівського, який жив у с. Переможне Городоцького району на Львівщині. Часто відпроваджував він мене вдосвіта до першого автобуса, що їхав до Львова. І так ні одного разу не піймали мене кагебісти, які пильно стежили за священиками і вірними Української Греко-Католицької Церкви. Працював він сторожем на Комарнівському промкомбінаті.

Однак недоброзичливці донесли органам КГБ, що він є активістом УГКЦ і переховує священиків цієї Церкви. Довідавшись про це, якийсь кагебіст шантажував Даниїла і навіть погрожував його вбити, проте він стійко стояв на своїх переконаннях.

Даниїл Малахівський дочекався відродження УГКЦ і після її виходу з підпілля служив паламарем у с. Переможне аж до смерті, хоч мав слабке здоров'я. 30 серпня цього року він помер, на вічний спочинок його відпровадили усім селом. Подвір'я було заповнене не тільки греко-католиками з різних сіл, але і православними вірними. На похороні був автор цих рядків. Я дотепер пам'ятаю сміливі вчинки паламаря Даниїла Малахівського і благаю у Господа разом з вами вічної нагороди для нього серед праведних.

о. Роман КАСПРИШИН,
смт. Рудно на Львівщині

ПАМ'ЯТАЙ, ДИТИНО!

Важко доводилося жити малому Івасеві. Весь час тинявся під чужими плотами й нізвідки допомоги йому не було. Ні батька, ні матері, ні хатини, ні родини, нікогісінького не мав. Ходив між чужими та гірко бідував. Інші діти хлібця не похочували, булку маслом смарували, а він, було, цілий день, а то й два голодував. Іншим дітям родичі справляли вбраннячка гарненькі, і книжечки, і зшитки, і олівці купували, а вони у школі тільки пустували. А Івась так добре був би вивчився, та де йому було до школи.

Як служив у якогось господаря за пастуха, то той хвилиночки побавитись не дав. Ранісінько його будив і виганяв пасти худобу. А там люта господиня в кухні тримала до послуги, і кластися спати міг щойно по всіх. Пас, працював, мучився, бідував, а на зиму все одно проганяли його з хати, щоб не годувати даром. Та й волочився між чужими людьми, обдертий і голодний.

Одного дня зморений голодом не міг уже й ходити. Присів на камінчику край дороги та витягнув руку. Там багато проходило людей, та ніхто не спішився помогти бідолазі. Так він просидів цілий день. Аж над'їхав якийсь добродій. Він казав візникові стримати коней і кинув Івасеві кілька сотиків у руку. При тім став розпитувати Івася, хто він, звідки та чому такий нещасний. Недовго розповідав Івась про свою долю. Добродій відразу розжалобився над ним і каже: "А не схотів би ти бути в мене за сина? Тобі було б добре!".

Почувши це, Івась аж розплакався з радості й каже:

– Пане! Я не сином, але слугою вам буду! Я буду вас слухати та працювати, що тільки накажете! Лишень візьміть мене до себе! Не дайте мені загинути в болоті! І став добродія цілувати в руки.

Чоловік подав йому руку та посадив на віз коло себе. Привіз додому, нагодував, зодягнув у новеньку одежину та й каже:

– Живи у мене, будь мені рідною дитиною! Я тобі все віддам! Я тебе буду годувати, зодягати, посилати до школи, а колись і увесь маєток тобі залишу, тільки люби мене та слухай!

– Ох, пане мій! – вигукнув Івась. – Та ж ви – мій добродій! Та ж ви мені – як батько. Я вас буду любити, я буду послушний! Та ж ви мене з пороху підняли! Ви мені стільки добра зробили та скільки ще обіцяєте! Я ніколи цього не забуду! Робіть зі мною, що хочете!

– Добре! – каже добродій. – Я дуже радію з того! Будеш моїм рідним сином! А тепер підеш зі мною, я покажу тобі місце, де ти забавлятимешся!

Сказавши це, він узяв Івася за руку та завів на великий город. Тут росли високі груші, розлогі яблуні, черешні, морелі й виноград. Сад – як гай! Та ще більше тут було квітників із різнобарвними квітами. Тут росли зелені лаври, мірти, квітли високі мальви, півонії, левконії, іриси, тюльпани, гвоздики, айстри та безліч інших запашних квітів. Між ними крутилися рівненькі стежечки, висипані гладенько біленьким пісочком. Бриніли бджілки, співали пташки. Весело! Як у раю!

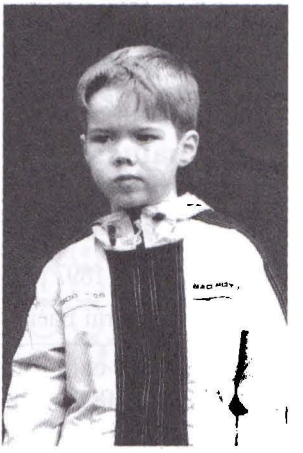

Добродій обводив Івася навкруги та й каже:

– Сину! Маєш тут гарненьке місце на науку й забаву! Куди хоч, проходжуйся, тільки важай, щоб ти ходив завжди стежечками й не толочив квітів. Я особливо милуюся цими запашними квітками, і мені було би шкода, коли б хто знищив мені хоч одну квітку.

– Ай, пане! Добродію мій! – знову залебедів Івась. – Та ж цими стежечками так мило пройтися! Чому ж я мав би толочити ці чудові квітники? Моя нога ніколи на них не ступить!

І втішився добродій, горів щастям Івась. Від цього дня ріс у добрі й достатку, весело й безжурно. Ходив до школи та вчився гідного життя. Чого тільки душа забажала, всього мав досить. У вільні хвилини забавлявся на стежечках у городі, насолоджуючись милим запахом свіжих квіток.

Та одного дня прийшли до нього товариші та й кажуть:

– А чому ти, Івасю, не рвеш цих квіток? Чи не знудиться тобі все ходити стежечками й стежечками? Ходім між квітки побавимося! Як ти – син цього добродія, то маєш право!

І в цю хвилину забув Івась про свою обітницю. Хлопці пішли вперед, а він – за ними. Вони разом толочили квіти. Ховалися між квітками, зривали пуп'янки, бавилися пелюстками. Одне слово – багато нашкодили. На стежечки понакидали корінці, землю. Аж город посумнів.

Коли ввійшов добродій і глянув на цю руїну, то аж заломив руки.

– Іди геть від мене, негідна дитино! – крикнув він до Івася та відвернувся від нього.

Дорогенькі діточки! Таким городом із квітками є увесь світ. Добродій – це Господь, Івась – це людина, а стежечки – це Божі заповіді. І нас визволив Господь з неволі гріха, прийняв за Своїх синів, дав Свої заповіді, кажучи: "Ходіть, дітоньки, цими стежечками Моїх заповідей і не толочіть квіток, Моїх дарів! Любіть і слухайте Мене, а Я колись дам вам Своє царство".

Та є багато таких дітей, подібних до Івася, що слухають злих товаришів і не хочуть ходити стежечками Божих заповідей. Нерозумно толочать вони квітки Божої ласки та добродійства. Стежечки Божих заповідей закидають корінцями зла та забруднюють болотом гріха. Яку прикрість вони завдають своєму Панові й найбільшому Добродієві! Забувають, що без Нього згинули б прошаками в поросі на дорозі. А Господь нас із пороху підняв, прийняв за Своїх синів і все, що маємо, – від Нього.

Тому любіть і слухайте Господа Бога! Не дайтеся, діточки, намовити злим товаришам, ходіть завжди стежечками Божих заповідей, то зайдете ними до городу вічного щастя в небі.

Зі збірки оповідань Омеляна Квіта "Божі стежечки", Львів, "Місіонер", 1994

МІСІОНАР

Український християнський часопис

Заснований у 1897 році

Засновники – Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Головний редактор
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Заступник головного редактора *Віра Арів*
Відповідальний секретар *Ігор Скленар*
Комп'ютерна верстка *Ольги Кузьмич*

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел. 72-95-69
e-mail: misioner@mail.lviv.ua
www.realty.lviv.net/Misionar

Підписано до друку 28.09.2002
Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам.

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер».
80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2002

ЗМІСТ

Слово редактора 289
Наміри Апостольства молитви на жовтень 290
Наміри Апостольства молитви на листопад 292
К'яра Любіх
"Слово життя" 293
о. Ігор Лазорко
Неможливе в людей – можливе в Бога 294
Програма IX Міжнародної прощі вервиці у Чернівцях 12-13 жовтня 2002 року 295
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Христос – Цар неба і землі 296
На Синоді єпископів УГКЦ 297
о. Ігор Яців
Туринська плащаниця в Україні 297
о. Володимир Валевський
Ювілей парафії у Боянці 298
Мар'ян Лозинський
Церкві Успіння Пресвятої Богородиці в Куликові – 100 років 298
Новоієрей з Казахстану 299
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Місійна станиця отців Василіян у Званівці 299
с. Юріянна Снігур, ЧСВВ
Василіянський Чин сьогодні: сестри Василіянки (10) 300
о. Ігор Цар
На Покрову – 60-літній ювілей УПА 301
Лист із в'язниці Вадима Петрика 302
о. Василь Мендрунь, ЧСВВ
З діяльності Василіянського Фонду Допомоги . 303
Ігор Скленар
Фатіма: знак надії для людства 304
о. Ігор Яців
Вшанування кардинала Йосифа Сліпого у Львові 306
Віра Арів
Визначний архітектор Галичини 307
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Лікар і хворий 310
Архимандрит Рафаїл
Телевізор 311
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
З вервицею – у добру дорогу 313
Ігор Костишин
Через терня до зірок 315
о. Роман Каспришин
Пам'яті паламаря Даниїла Малахівського 317
Омелян Квіт
Пам'ятай, дитино! 318

На обкладинці: василіянська церква Пресвятого Серця Христового у с. Званівка Донецької області.

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

ЧАЙНВОРД

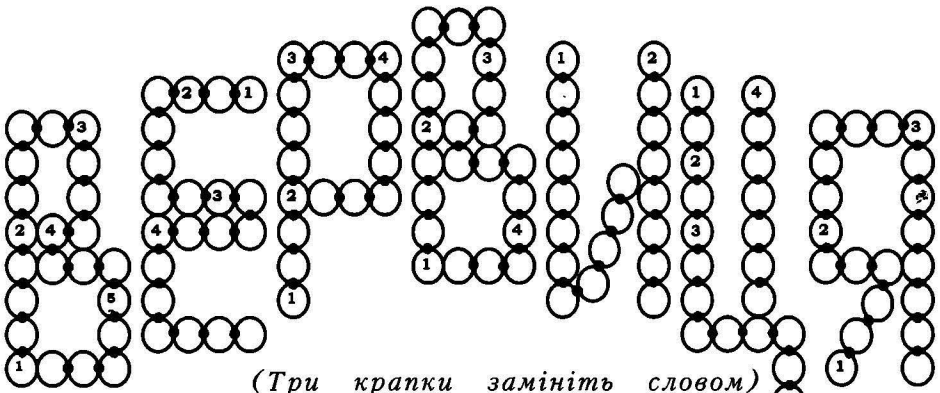

(Три крапки замініть словом)

В. 1. Відома книга Л.Гонзага да Фонсека "Фатіма. ... говорить до людей світу". 2. Ім'я наймолодшої дівчинки, котрій з'явилась Прекрасна Пані у Фатімі. 3. "Не бійтеся, я ... Миру. Моліться зі мною" (Із книги А.Фражеллі "Історія Жасінти"). 4."Бачиш, як моя країна завжди була мила Господу нашому! Вона виражала ... і подяку" (Із книги А.Фражеллі "Історія Жасінти"). 5. "Прошу, дорогі діти, завжди брати свідому участь у молитві, в якій знайдете Божу ..." (Із книги о. Б.Ґечіча "Віщування Богородиці з Мєджугор'я"). **Е.** 1. "Дорогі діти, якщо ви будете молитися серцем, у ваших серцях розтопиться ..." (Із книги о. Б.Ґечіча "Віщування Богородиці з Мєджугор'я"). 2. Один із популяризаторів молитви на вервиці. 3. "Потому Ти ... вибрала на дім, щоб ласки розляти обильні нам всім" (Із пісні "У Верхраті наперед"). 4. "Вже сама ... може вершити чуда у світі й у вашому житті" (Із книги о. Б.Ґечіча "Віщування Богородиці з Мєджугор'я"). **Р.** 1. Поява чогось надзвичайного. 2. Символ святості навколо голови Ісуса, Марії, святих. 3. Містечко у Франції, де народилася свята Бернадета Субіру. 4. "Видіння пречудне, потіх ... . Тебе я благаю, сповни ще одно" (Із "Пісні до Божої Матері в Люрді"). **В.** 1. Папа Іван ... II – новітній апостол вервиці. 2. Отець Тарас ..., автор перекладу з італійської мови книги о. Б.Ґечіча "Віщування Богородиці з Мєджугор'я". 3. Композитор, автор пісень "Вкраїнського краю Крале і Мати" і "Царице наша". 4. "Радуйся, ... для Ангелів предивне" (Акафіст до Пресвятої Богородиці). **Й.** 1. Одне із радісних таїнств вервиці. 2. "Я хочу, щоб сюди ... йшла, щоб люди взивали тут моє ім'я" (Із "Пісні до Божої Матері в Люрді"). **Ц.** 1. "Я хочу, щоб ти прийшла сюди 13 числа наступного місяця і продовжувала кожного дня молитися на вервиці на честь Матері Божої, щоб настав ... у світі" (Із книги А.Фражеллі "Історія Жасінти"). 2. Місто в Італії, з якого щодня транслюється молитва на вервиці. 3. Назва печери, де об'явилася Пречиста Діва Марія святій Бернадеті. 4. "Моліться безнастанно, і я дам вам ... , яку мені дає Господь" (Із книги о. Б.Ґечіча "Віщування Богородиці з Мєджугор'я"). **Я.** 1. Розмова з Богом. 2. Моління зі співом, упродовж якого слід стояти. 3. Подія з життя Ісуса Христа та Матері Божої, над якою ми роздумуємо, коли молимось на вервиці.

Склала Леся ШТИКАЛО

Відповіді на кросворд "Пам'яті кардинала Йосифа Сліпого", вміщений у № 9 за 2002 рік. По горизонталі: 5.Гринів. 6."Поступ". 9.Федів. 10.Львів. 11.Скипетр. 14.Конрад. 15.Сатрап. 18.Мальта. 19.Андрій. 23.Інсбрук. 25.Вихід. 26.Надія. 27.Відень. 28.Батько. **По вертикалі:** 1.Архів. 2.Зінько. 3.Покута. 4.Луцьк. 7.Ректор. 8.Вівтар. 12.Заздрість. 13."Завіщання". 16.Пастир. 17.Біблія. 20.Знання. 21.Журнал. 22.Місія. 24.Наука.

З Богослужень на празник Христа Царя

У суботу на Вечірні

Надійшов празник Господній, тому прославмо нині Христа Бога, що явно зізнався: Я – Цар! Оспівуймо нині нашого Царя, бо він вічно царює з Отцем! Звеличмо сьогодні безсмертного Царя, що царює в Пресвятій Тайні, і йому поклонімся.

Господь Ісус Христос, Богочоловік, як сяйво Отцевої слави, є Царем по своїй природі. Він – Цар спадкоємець, що в спадку має всі народи і владу на всіх кінцях землі. Він – Цар Спаситель, бо викупив нас за ціну свого життя. Він – Цар вибраний, і до його царства ми добровільно записалися хрещенням. Йому, зігнувши коліна душ і тіл, поклонімся.

Ісусе, Царю істини, задля якої ти царюєш, навчи нас твоєї істини! Ти Бог наш, ти наша істина і все твоє – це істина: життя і наука, заповіді й поради, чуда й святі Тайни. Тож дай нам відтепер у твоїй істині ходити, доки ясно не побачимо тебе у твоїй славі.

Христе, Царю наш, єдиний пастирю твого царства, а ми овечки стада твого спадкоємства, яких поіменно кличеш: Мій єси ти! Тому, знаючи твій голос, ми йдемо за твоїм Намісником, а від чужого пастиря втікаємо, бо не розпізнаємо його голосу. Тому-то й молимо тебе, щоб ми були одним стадом, а ти єдиним пастирем у своїм небеснім царстві.

Царство твоє, Христе Боже наш, не від світу цього, бо його начало небесне, а кінець його – знання Бога й вічне блаженство. Цар його – небес Владика, його закон – воля божественна, надприродно об'явлена, а нагорода його – оглядання Бога лицем у лице.

У неділю на Утрені

Красоті царства твого дивуються ангели на небі і радуються люди на землі. Силою влади твоєї стоїть вселенна і вся її повнота. Добротою твоєї сили наші серця зм'якли, немов віск від вогню, а кров'ю царського серця ми всі вписалися в єдине панування Божества. Тому до тебе кличемо: Ісусе, Царю наш, помилуй нас!

Прийдіть і подивіться, вірні, де царює Христос! Він лежить у яслах, немов на престолі, даючи світові мир; на Голготі висить на дереві, і перемагає закони природи; на престолі євхаристійнім перебуває з нами – лагідний і сумирний серцем; на небесах сидить по правиці Отця, і володіє вселенною. Тому, зрікшись себе, приєднаймось до його царства, прославляючи його, як Царя нашого.

Найсолодший Царю Ісусе! За молитвами Йосифа, покровителя твого царства, просвіти нашу дорогу та відчини нам двері твого Серця, щоб, спасенні тобою, увійшли ми до нього і величали твоє царське чоловіколюб'я.

Душе Святий, просвітителю апостолів Царства Христового! Відкривай нам усі веління нашого Царя, щоб, оновлені твоєю благодаттю, ми кріпилися силою його могутности і величали тебе з Отцем і Сином.

"Молитвослов", Рим-Торонто, 1990